

ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

Κ Α Ρ Δ Ι Τ Σ Α Σ

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ • ΓΡΑΦΕΙΑ : ΚΡΑΤΙΝΟΥ 7, 105 51 ΑΘΗΝΑ • ΤΗΛ. 210 3246.910 • ΧΡΟΝΟΣ 24ος • ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ • 2004 • ΦΥΛΛΟ 87

«Πεντηκοστή 2004 στο χωριό»

Παρά την κακοκαιρία, αναμενόμενη άλλωστε, το τριήμερο του Αγίου Πνεύματος έδωσε και φέτος τη χαρά της αντάμωσης στο πανέμορφο χωριό μας. Έτσι, το βράδυ του Σαββάτου 29 Μαΐου, σε πείσμα της κακοκαιρίας, πλήθος Καναλιωτών συρρεύσαν στο χωριό ανταποκρινόμενοι στην πρόσκληση των Συλλόγων μας για τη «γιορτή πίτας 2004». Στα πρόσωπα όλων αντανακλώνταν κυρίως η χαρά της αντάμωσης και η ομορφιά του ανοιξιάτικου βαθυπράσινου τοπίου και πολύ λιγότερο η απογοήτευση που η βροχή δεν μας επέτρεπε να γλεντήσουμε όπως είχαμε σχεδιάσει.

Όσο μας προφύλασαν από τη βροχή τα πλατάνια, η πλατεία ήταν γεμάτη από παρέες μικρών και μεγάλων. Η βροχή κράτησε σιγανά όσο χρειάστηκε για το καλωσόρισμα που μας απηύθυναν η Πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου κ. Αλεξάνδρα Λάππα Ευθυμίου και ο Πρόεδρος του Μορφωτικού Συλλόγου του χωριού κ. Λουκάς Μπρακατσούλας, και φυσικά για να παρουσιαστούν και να μοιραστούν οι Ξακουστές πίτες μας. Στο τρίτο τραγούδι της δημοτικής ορχήστρας, όμως η βροχή που δυνάμωσε και οι αστραπές που έσχιζαν κάθε τόσο τον ουρανό προς τον κάμπο δεν έκαναν πλέον ευχάριστη την παραμονή μας στην πλατεία, με αποτέλεσμα να μαζευτούμε μέσα στα καφενεία, όπου συνεχίσαμε τις παρέες μας μέχρι αργά.

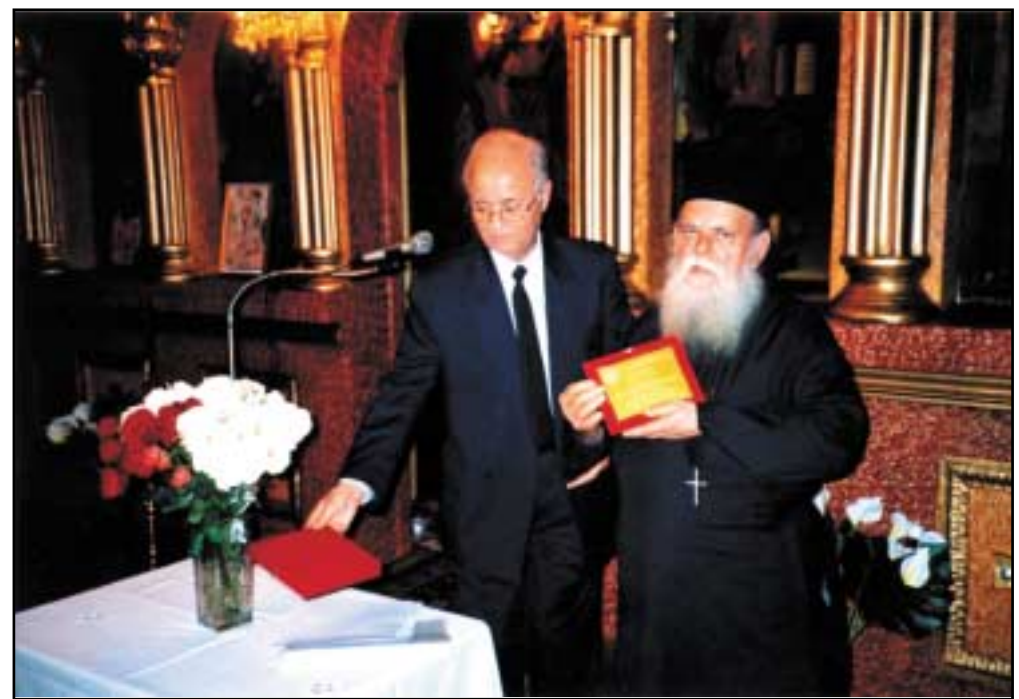
Με τον ίδιο βροχερό καιρό ξεκινήσαμε και την άλλη μέρα το πρωί, την Κυριακή της

Αγίας Πεντηκοστής 30 Μαΐου, για να εκκλησιαστούμε στον Προφήτη Ηλία, όπου ο Σύλλογος του Βόλου είχε διοργανώσει μια ξεχωριστή εορταστική εκδήλωση για τα 100 χρόνια του ιερού ναού. Συγκεντρωθήκαμε όλοι εκεί, συμμετέχοντας με κατάνυξη στη θεία λειτουργία, στην οποία χοροστάτησε ο Αρχιμανδρίτης κ. Ζώκαρης. Νοερά παρόντες ήταν εκεί και οι μακαριστοί απο το 1977 έως σήμερα συγχωριανοί μας Βολιώτες, των οποίων με βαθιά συγκίνηση τελέστηκε το μνημόσυνο τους. Στη μνήμη τους, ο Σύλλογος του Βόλου προσέφερε τον παραδοσιακό καφέ στο φιλόξενο χώρο του παρακείμενου Πνευματικού Κέντρου.

Στη συνέχεια ακολούθησε ένα δίωρο πρόγραμμα ομιλιών που εμπλούτισαν τις Θρησκευτικές γνώσεις μας για τον Άγιο, τις δοξαστικές εμπειρίες μας και τις ιστορικές γνώσεις μας για τον δικό μας Προφήτη Ηλία, και ζωντάνεψαν τις αναμνήσεις των περισσότερων από τα παιδικά και νεανικά τους χρόνια. Οι ομιλητές με ευλαβική τιμή ανέπτυξαν τα θέματα τους, επιδεικνύοντας όλοι τους μια εξαιρετική επιτήδευση, που κράτησε το ενδιαφέρον μας ζωντανό μέχρι τέλος. Το αναλυτικό πρόγραμμα των ομιλιών ήταν το εξής:

1. Ζήσης Θωμάς, Φιλολόγος: Θρησκευτικό και υμνογραφικό αφιέρωμα στον Προφήτη Ηλία.
2. Κολοβός Χαρίλαος, Συνταξιούχος Δάσκαλος: Ο Ιερός Ναός του Προφήτη Ηλία Καναλιών - Ιστορική διαδρομή 100 χρόνων (1903-2003).
3. Γιωτόπουλος Γεώργιος, Φιλολόγος: Νοσταλγικές αναμνήσεις από τα παιδικά και νεανικά χρόνια του Αϊ Λιά.
4. Μαυρομάτης Κωνσταντίνος, Μαθηματικός, Πρόεδρος του Συλλόγου του Βόλου: Παλιές και νέες επιγραφές στον Αϊ Λιά.

Η ωραία αυτή εκδήλωση ολοκληρώθηκε σε μια ιδιαίτερα φορτισμένη συναισθηματικά ατμόσφαιρα με την απονομή τιμητικής πλακέτας στο συνταξιούχο πρώην ιερέα του ναού, παπά Θωμά Βούζα. Την απονομή, που έκανε ο Πρόεδρος του Συλλόγου Βόλου, συνοδεύσαμε όλοι μας με ένα θερμό χειρο-

κρότημα, ενώ όλοι επίσης είχαμε ένα γλυκό λόγο να απευθύνουμε στον παπά Θωμά. Έτσι όμορφα κύλησε κι αυτή η επίσκεψη των απόδημων Καναλιωτών στο χωριό! Άνοιξε η καρδιά μας, παρά τον μελαγχολικό καιρό, για να γευτούμε την παράδοση μας και να ευχηθούμε και υποσχεθούμε «και του χρόνου με υγεία»!

Διαβάστε στην εφημερίδα μας

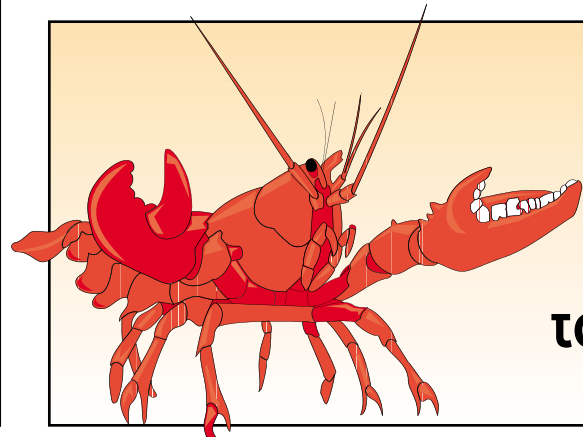
Σελ 2 **Ανορθόγραμμα συνθήματα στους τοίχους της Σιμόνης Αλκαίου.**

Σελ 3 **Νοσταλγικές παιδικές και νεανικές αναμνήσεις από τον Αϊ Λιά του Γεώργιου Α. Γιωτόπουλου.**

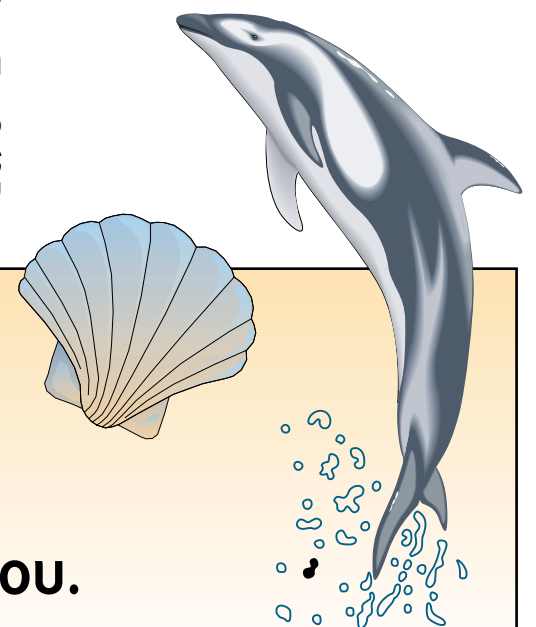
Σελ 4 **«Λαογραφικές Ιστορίες» Αλώνια - Αλωνισμός του Θωμά Απ. Κυρίτσου.**

Σελ 5 **Τα Κανάλια συμμετέχουν στην Ολυμπιάδα της Αθήνας του Πολ. Συλ. Καναλιών Αθήνας.**

Σελ 8 **«Η ομορφιά της καθημερινότητας»**

Σας ευχόμαστε
Καλό Καλοκαίρι
το Δ.Σ. του Συλλόγου.

Ανορθόγραφα συνθήματα στους τοίχους

της Σιμόνης Αλκαίου

Τα πάντα είναι θέμα οπτικής. Η διαφορετική εστίαση αποκαλύπτει διαφορετικές πτυχές και καταστάσεις σε ένα θέμα που στα μάτια των πολλών φαντάζει ίδιο και απaráλλακτο.

Ο ηθικός αυτουργός είναι ο Νάνι Μορέτι, ο Ιταλός σκηνοθέτης του καιρού μας. Σ' αυτόν οφείλει ο συνταξιούχος λυκειαρχής κύριος Καλλίστρατος Χ. τη συνήθεια να παρατηρεί τα κτίρια. Σε μια ταινία του Ιταλού, το «Αγαπημένο μου Ημερολόγιο» - «caro diario» ιταλιστί - ο ήρωας κάθε Κυριακή ανεβαίνει στη βέσπα και παρατηρεί τα κάθε είδους κτίσματα της Ρώμης προσπαθώντας παράλληλα να φανταστεί ή να μαντέψει την καθημερινότητα των ενοίκων τους. Έτσι κι ο κύριος Καλλίστρατος, χήρος συνταξιούχος φιλόλογος, με κάθε ευκαιρία παρατηρεί τα πάντα. Αδυναμία του είναι τα μπαλκόνια και ο τρόπος που αξιοποιούνται από τους ενοίκους τους: έχουν ή όχι προστατευτικό φραχτάκι για να μην εκσφενδονίζονται τα παιχνίδια του μικρού που ακροβολίζεται από τα κάγκελα, έχουν ή όχι κιτς πλαστικές καρέκλες με άσπρη πλαστική δαντέλα στο επίσημο πλαστικό τραπέζακι, κατά πόσο είναι του ίδιου υφάσματος οι τέντες σε όλα τα μπαλκόνια και άλλες παρόμοιες συγκλονιστικές λεπτομέρειες. Ποτέ δεν έκρυψε την προτίμησή του στα υπό εξαφάνιση στενά δρομάκια και τις παρόδους που οδηγούν σε αδιέξοδο. Αυτό που του φαινόταν εξαιρετικά ενδιαφέρον στην περίπτωση την σοκακιών ήταν τα ονόματά τους. Φυσικά από την ονοματοθεσία αποκλείονταν οι γνωστοί πολιτικοί ταγοί ή οι αγέρωχοι ήρωες του '21 που ούτως ή άλλως δικαιούνταν να δώσουν το όνομα τους σε κάποια λεωφόρο ή έστω σε έναν πολυσύχναστο ή τουλάχιστον σε ένα φαρδύ δρόμο. Τι έμενε λοιπόν για τα άγνωστα στους πολλούς αλλά τόσο γοητευτικά μικρά δρομάκια; Ο κύριος Καλλίστρατος μετά από εμπεριστατωμένη έρευνα δια της αυτοψίας είχε αποφανθεί: τα μόνα ονόματα που περίσσευαν κατά τη διανομή ήταν αυτά των μικρών νησιών ή χωριών της περιοχής, των ησσόνων ποιητών και των ευόσμων λουλουδιών.

Σε μια από αυτές τις ιδιόρρυθμες περιηγήσεις του στους δρόμους της παραλιακής επαρχιακής πόλης, που τον φιλοξενούσε από τότε που θυμόταν τον εαυτό του, άρχισε πλέον να παρατηρεί με ζήλο αρχαιολόγου μπροστά στο εύρημα της σκαπάνης του ό,τι είναι γραμμένο πάνω στους τοίχους των υπό εξέταση οικημάτων. Συνθήματα του τύπου «ΤΟ ΟΚΤΑΩΡΟ ΜΕ ΕΞΑΓΡΙΩΝΕΙ!» τον έκαναν να συμφωνεί απόλυτα, αλλά παράλληλα έμπαινε στον πειρασμό να σκεφτεί αν ο συγκεκριμένος συνθηματογράφος μιλά θεωρητικά ή έχει προσωπική εμπειρία του θέματος.

Παρατηρούσε λοιπόν για αρκετούς μήνες τα συνθήματα, τα αποθησαύριζε, τα ανθολογούσε και τις περισσότερες φορές αγανακτούσε όχι τόσο για το περιεχόμενό τους αλλά για την ακαλαισθησία, την προχειρότητα και κυρίως για την ανορθογραφία τους. Το αποκορύφωμα ήταν το παρακάτω: «ΜΠΑΤΣΟΙ, ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ, ΔΟΛΟΦΟΝΗ». (Για κάθε δύσπιστο αναγνώστη προτίθεμαι να παραθέσω την ακριβή διεύθυνση, ώστε ίδιοι όμμασι να απολαύσει αυτό το «δολοφόνη»). «Δέχομαι απόλυτα την πνευματική ανεκτικότητα, καλά τα είπε ο Βολταίρος, αλλά κύριε αναρχικό (συνήθως) συνθηματογράφε, η ορθογραφία δεν έβλαψε ποτέ κανένα» μονολογούσε ο κύριος Καλλίστρατος. Το -η στην κατάληξη δε δηλώνει απλά ανορθογραφία, δηλώνει

πλήρη ανυπακοή στους οποίους γραμματικούς κανόνες ή ακόμη και άγνοια τους.

Έπαιρνε το θέμα πολύ προσωπικά. Σαράντα σχεδόν χρόνια καθηγητής φιλόλογος είχε εκπαιδεύσει ένα μεγάλο μέρος της μαθητιάσας νεολαίας στη μικρή του πόλη. Και καυχόταν στους φίλους και συναδέλφους του ότι θυμόταν όλους τους μαθητές του, τουλάχιστον φυσιολογικά. Ειδικά τους εύστροφους και δυναμικούς χαρακτήρες όσα χρόνια κι αν πέρασαν τους θυμόταν ονομαστικά, ενδιαφερόταν για την μετέπειτα εξέλιξη τους και δεν παρέλειπε να τους στηρίζει επαγγελματικά συστήνοντας τους στον κύκλο του με την κλισέ πλέον έκφραση: «ο Χ. υπήρξε ένας από τους αρίστους μαθητές μου του σωτήριου έτους 19...». Δεν είναι τυχαίο μάλιστα ότι ο φαρμακοποιός που προτιμούσε, ο μικροβιολόγος που εμπιστευόταν, ο λογιστής και ο δικηγόρος του, ακόμη και ο ιερέας της ενορίας του υπήρξαν πρώην μαθητές του.

Η μοναχική του ζωή του είχε καλλιεργήσει ένα σωρό εμμονές. Άνθρωπος αξιοπρεπέστατος, καλλιεργημένος, σοβαρός και μετρημένος συνήθιζε να κλείνεται ερμητικά στον εαυτό του. Επινοούσε λοιπόν τρόπους προκειμένου να διασκεδάσει την πλήξη του συνταξιούχου που δεν έχει εγγόνια για να τα κουνήσει στο πάρκο, που δεν παθιάζεται με τα πολιτικά ή τα αθλητικά, ώστε να καυγαδίζει νυχθημερόν στα καφενεία, που δεν υποκύπτει στους γεροντοέρωτες ώστε να κυνηγά αλλοδαπές υποσχόμενες τη διόλου ευκαταφρόνητη σύνταξη του. Όλοι οι συνήθειες τρόποι να σκοτώσει κανείς την ώρα του (εν ψυχρώ δολοφονία το ονόμαζε) έπεφταν στην περίπτωση του στο κενό. Δοκίμασε την τύχη του με τις κάθε είδους συλλογές. Αρχικά ήταν τα γραμματόσημα, αλλά του φάνηκε πλέον πολύ ξεπερασμένο. Άλλωστε με το σπόρ αυτό είχε ασχοληθεί και στον καιρό της νεότητας του. Ακολούθησαν τα νομίσματα και μετά οι τηλεκάρτες, αρχικά οι ελληνικές και όταν τον ενδιαφέρον του άρχισε να εξανερμίζεται, οι ξενικές. Η τηλεόραση τον αηδίαζε και τον εξόργιζε συνάμα. Για να μη διατρέξει λοιπόν τον κίνδυνο να υποστεί καρδιακό επεισόδιο μπροστά στα μύρια όσα γλωσσικά μαργαριτάρια και σολοικισμούς, προτιμούσε να κλείσει δια παντός το κουμπί της μικρής του οθόνης. Και καθώς κάθε παρόμοιος κίνδυνος ελαχιστοποιούταν στο κρατικό ραδιόφωνο - ειδικά στο Τρίτο Πρόγραμμα - εξελίχθηκε σε φανατικό ακροατή του.

Όμως η νέα του εμμονή, η άγρα ανορθόγραφων συνθημάτων, σταδιακά τον μετέβαλε σε άλλον εξ άλλου. Μην έχοντας τίποτα καλύτερο να κάνει άρχισε να περιδιαβάζει σε απόμερες και κακόφημες γειτονιές (φυσικά απαγορευτικές γι' αυτόν υπό άλλας συνθήκας, τι θα πει άλλωστε ο κόσμος) και μάλιστα σε ώρες που σε κανονικές συνθήκες έβλεπε το τρίτο μεταμεσονύκτιο όνειρο. Νομοτελειακά πλέον αργούσε να ξυπνήσει το πρωί - κι ως έβαζε από συνήθεια το ξυπνητήρι να τον ξυπνά στις επτά ακριβώς. Μέσα στο γενικότερο πλαίσιο αλλαγής δοκίμασε για πρώτη φορά νες καφέ φραπέ και μάλιστα του άρεσε. Προς χάριν της νεοελληνικής «φραπεδιάς» που τόσο απεχθανόταν και επιδεικτικά σνομπάριζε - όχι για τη γεύση αλλά για το κακόγουστο όνομα - απαρνήθηκε τον καθημερινό βυζαντινό - και όχι τούρκικο - καφέ, όπως επέμενε να τον παραγγέλλει στο συνοικιακό παρακμιακό καφενείο. Σε μια κρίση αυτογνωσίας μάλιστα αναρωτήθηκε «μήπως μεταλλάσσομαι σε γεροξεκούτη έφηβο;». Πάντοτε πίστευε ακράδαντα πως το επάγγελμα επιδρά καθοριστικά στην προσωπικότητα

του ατόμου και επηρεάζει τα πάντα, από την εξωτερική του εμφάνιση ως τον τρόπο συμπεριφοράς του. Κι αναρωτήθηκε πώς δεν αφέθηκε πρωτίτερα να παρασυρθεί από την αφοπλιστική γοητεία των εφήβων.

Σε ένα πρώτο στάδιο προσπαθούσε να εξηγήσει και εν μέρει να δικαιολογήσει την κάθε ανορθογραφία. Θα ήθελε να διεισδύσει στο μυαλό του συντάκτη της ανορθογραφίας, ώστε να καταλάβει ποιούς πολύπλοκους συνειρμούς έκανε για να επιλέξει ανάμεσα στα τόσα «ι» και «ε» και «ο» της γλώσσας μας. Όταν για παράδειγμα έβλεπε στον τοίχο σχολείου «ANNA MOY ΛΥΠΕΙΣ» ήταν εντελώς βέβαιος ότι ο καρδιοχτυπημένος νεαρός παρασυρόταν από τη λύπη του και επέλεγε το «υ» αντί του «ει». Όταν σε άλλη περίπτωση έβλεπε στο βενζινάδικο της γωνίας «SUPER και ΑΜΟΛΥΒΗ» θαύμαζε τη λαϊκή ετυμολογία του αφελούς βενζινοπώλη που διαισθάνθηκε ότι το μολύβι αποτελεί παραφθορά της λέξης μολύβδος. Το ίδιο συνέβαινε και με το «ΕΔΩ ΨΥΝΟΝΤΑΙ ΚΡΕΑΤΙΚΑ» όπου προφανώς ο δύσμοιρος ψήστης πάνω στην τσίκνα των ψηγμένων αναπολούσε νοσταλγικά την ψύξη του ψυγείου του. Ο κύριος Καλλίστρατος αρνούταν πεισματικά να διανοηθεί ότι η όποια ορθογραφική επιλογή ίσως αφηνόταν αποκλειστικά και μόνο στην τύχη ή έστω στην έμπνευση της στιγμής.

Τελικά το αποφάσισε. Δε θα άφηνε να πάνε χαμένα τόσα χρόνια σπουδών, μια ζωή ανάμεσα στα τετράδια και τα βιβλία, ένα μάτι τόσο εξασκημένο στον εντοπισμό μαθητικών σφαλμάτων. Η επαγγελματική διαστροφή τον τσιγκλούσε. Το χέρι του τον έτρωγε. Και τον ώθησε τελικά να πάει στο πλησιέστερο κατάστημα χρωμάτων και να ζητήσει περιδείξ και συνισταμένους ένα κόκκινο σπρέι. «Ο εγγονός μου έχει πάθος με τα γκράφιτι» δικαιολογήθηκε στον υπάλληλο...

Περίμενε με αδημονία να νυχτώσει. Σχεδίασε με εξαντλητική εμπέλεια τις δικαιολογίες που θα χρησιμοποιούσε αν - ο μη γένοιτο - συναντούσε στο δρόμο κάποιον γνωστό του από τη χορωδία των συνταξιούχων εκπαιδευτικών ή από το καφενείο «Η Συνάντηση» όπου σύχναζε. Αφού έκανε μερικές πρόβες σε ένα χαρτόνι για να ελέγξει τη σταθερότητα του ιδιότυπου γι' αυτόν μαρκαδόρου, αφού μελέτησε ευλαβώς τις οδηγίες χρήσης, αφού αναρωτήθηκε για λίγο για την τοξικότητα και τη χημική σύσταση του σπρέι, ένωσε έτοιμος για δράση. Όχι απλώς έτοιμος, πανέτοιμος ακόμη και για υπερβάσεις. Και καθώς η ηλικία και η κοινωνική του θέση λειτουργούσαν ανασταλτικά - αν όχι απαγορευτικά - για τέτοιου είδους ξέφρενα ξεσπάσματα και παραστρατήματα ελευθερίας, ο κύριος Καλλίστρατος γεύοταν στο έπακρο τη γοητεία της παρανομίας. Κοίταξε συνωμοτικά το νεοαποκτηθέν σπρέι με την κόκκινη μπογιά, του έκλεισε το μάτι και αναφώνησε «και τώρα οι δύο μας» μιμούμενος ποιός ξέρει τάχα ποια πανάρχαια ταινία με πρωταγωνιστή τον Τσάρλστον Ήστον. Ως χαρακτήρας γνήσια μεθοδικός, οργανωτικός και συστηματικός είχε ήδη καταστρώσει πλήρες σχέδιο πλεύσης: είχε χαρτογραφήσει στο νου του όλες τις διαδρομές όπου φιλοδοξούσε να δράσει επανορθωτικά, είχε μηχανοργανώσει στα αρχεία του εγκεφάλου του κάθε κτίριο που έχρηζε άμεσης βοήθειας και μάλιστα εφοδιάστηκε με σημειωματάρια προκειμένου να καταχωρήσει πιθανές παρατηρήσεις. Περίμενε να περάσουν τα μεσάνυχτα. Αφουγκράστηκε τις καμπάνες της μητρόπολης που χτύπησαν δώδεκα και σε μια διαδικασία αντίστροφη από αυτή που ακολουθούσε η Σταχτοπούτα βγήκε διακριτικά από το δίπατο νεοκλασικό όπου διέμενε τα τελευταία σαράντα χρόνια της ζωής του. Σύμφωνα με το σχέδιο του έπρεπε να αρχίσει από τις δημόσιες υπηρεσίες και τα σχολεία που κατείχαν τη μερίδα του λέοντος τόσο σε ποσότητα όσο

και σε ποιότητα συνθημάτων. Εξάλλου τα αποτελέσματα του έργου του θα ήταν άμεσα ορατά από το μεγάλο αριθμό ατόμων που συνωστίζονται σ' αυτά τα τρισάθλια δημόσια κτίρια.

Κλείδωσε πίσω του την πόρτα, κοίταξε δεξιά και αριστερά και με βαρύ το αίσθημα του καθήκοντος που αυτόκλητα είχε αναλάβει ξεκίνησε. Διέσχισε τους ήσυχους δρόμους της γειτονιάς του μέχρι που βρέθηκε στο εμπορικό κέντρο της πόλης. Ανασκουμπώθηκε, πήρε μια βαθιά ανάσα και αναζήτησε με το βλέμμα το ανορθόγραφο σύνθημα που θα του ανέβαζε το αίμα στο κεφάλι και θα τον μετέτρεπε αίφνης σε μαινόμενο ταύρο. Δεν άργησε πολύ να το βρει φρεσκοβαμμένο και βαθυστόχαστο μα απίστευτα ανορθόγραφο: «ΑΝ Η ΕΚΛΟΓΕΣ ΑΛΑΖΑΝ ΚΑΤΙ ΘΑ ΗΤΑΝ ΠΑΡΑΝΩΜΕΣ». Αυτό ήταν. Ο δημιουργικός οίστρος που τον κατέλαβε δε θα τον εγκατέλειπε παρά μόνο κατά τα ξημερώματα, όχι τόσο από κούραση αλλά περισσότερο από φόβο μήπως τον δει κανένα αγουροξυπνημένο αλλά φιλόπομπο μάτι.

Κι άρχισε μετά μανίας να διορθώνει κάθε ανορθογραφία. Κι όχι μόνο στα συνθήματα αλλά και σε ό,τι άλλο υπέπεσε στην αντίληψη του. Ανορθόγραφα ενοικιαστήρια και πωλητήρια, επιγραφές και σημειώσεις στους τηλεφωνικούς θαλάμους, στα παγκάκια ακόμη και στις δημόσιες τουαλέτες, όλα βρήκαν στην κυριολεξία το δάσκαλο τους. Ήταν μια ξέφρενη γι' αυτόν νύχτα. Και θα την ακολουθούσαν κι άλλες κι άλλες, ώσπου να μπει πλέον μια τάξη σ' αυτήν την πόλη. Αλλόφρων, ξαναμμένος από δημιουργικό πυρετό ο κύριος Καλλίστρατος ένιωσε ότι τώρα πλέον πρόσφερε περισσότερο στη νεολαία κι όχι όταν οι μαθητές του τον κοιτούσαν βαριεστημένοι να παραδίδει από την έδρα. Φανταζόταν ότι ο κάθε νεαρός που θα έβλεπε στον τοίχο το σύνθημα του διορθωμένου με το κατακόκκινο σπρέι θα μάθαινε επιτέλους τη σωστή γραφή της λέξης, θα συνετιζόταν μια για πάντα και δε θα υπέπιπε ξανά σε παρόμοιο ορθογραφικό ατόπημα. Ή αν έβλεπε διορθωμένα τα συνθήματα των άλλων, θα φρόντιζε να συμβουλευτεί ορθογραφικό λεξικό ώστε το δικό του σύνθημα να μην έχει παρόμοια τύχη. Να η διδασκαλία που γίνεται πράξη, σκεφτόταν. Να που ακόμη και συνταξιούχος μπορώ και προσφέρω κοινωνικό έργο.

Και με αυτές τις ψευδαισθήσεις ο κύριος Καλλίστρατος, χήρος συνταξιούχος καθηγητής του Δημοσίου, επέστρεψε περήφανος και πανευτυχής στο δίπατο νεοκλασικό του έχοντας στο νου του να σχεδιάσει ακόμη μια αποστολή διάσωσης της ελληνικής γλώσσας από τους βάρβαρους χρήστες της.

ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΚΑΝΑΛΙΩΤΩΝ ΑΘΗΝΑΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ
Πολιτιστικός Σύλλογος Καναλιωτών Αθηνών
Γραφ. Κρατίνου 7 - 105 51 Αθήνα
Τηλ. (210) 32 46 910

ΕΚΔΟΤΗΣ
Αρχοντής Μαυράκης
Βάχου 32, Ηράκλειο Αττικής

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ
Λάμπρος Πυργιώτης
Βασιλική Κατέρη
Κατερίνα Γαλανάκη
Ελένη Κυρίτση - Γιωτοπούλου

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ
Αρχοντής Μαυράκης

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
Μπέκος Παναγιώτης
Μήλου 1, 151 27 Μελίσια
Τηλ. (210) 61 32 007

Νοσταλγικές παιδικές και νεανικές αναμνήσεις από τον Άϊ Λιά

του Γεώργιου Αλέξ. Γιωτόπουλου

Αγαπητοί μου συγχωριανοί,
Χρόνια Πολλά.

Η σημερινή μέρα της Πεντηκοστής, είναι ξεχωριστή για το χωριό μας εφέτος. Σημαδεύεται από τον εορτασμό της εκατονταετίας του Ναού του Προφήτη Ηλία, αλλά και από το μνημόσυνο των μελών του Συλλόγου μας και των μελών των οικογενειών τους που πέθαναν από το 1974 και μετά. Η μνήμη των τεθνεώτων, των πεθαμένων, γινόταν κανονικά το Σάββατο πριν από την Πεντηκοστή.

Προτιμήσαμε όμως να γίνει σήμερα, για να δοθεί η ευκαιρία σε περισσότερους συγχωριανούς μας να συγκεντρωθούν στον όμορφο Άϊ Λιά μας κι όλοι μαζί να προσευχηθούμε για τους αγαπημένους μας συγχωριανούς, γονείς, συγγενείς και φίλους, που έφυγαν από κοντά μας, πολλοί εδώ και αρκετά χρόνια, αλλά όσο ζούσαν νοσταλγικά γύριζαν με το νού τους στο παρελθόν του χωριού μας, στις χαρές και στις λύπες που έζησαν σ' αυτές, «σπου κύκλου τα γυρίσματα», όπως λέει και ο ποιητής Βιτσέντζος Κορνάρος στον Ερωτόκριτο, στο γύρισμα του χρόνου, δηλαδή.

Ένα τέτοιο γύρισμα στο χρόνο ανέλαβα κι εγώ να κάνω σήμερα, να ξαναφέρω στο νου των παλαιότερων μερικά στιγμιότυπα από βιώματα παλαιότερων χρόνων, που ζήσαμε εμείς εδώ στον όμορφο Άϊ Λιά μας, αλλά και οι νεότεροι να αντιληφθούν γιατί εμείς δεθήκαμε τόσο πολύ μ' αυτόν.

Όσοι ζήσαμε στην επάνω ενορία, του Άϊ Λιά, ο χώρος αυτός ήταν το κέντρο των παιχνιδιών μας

για όλες τις εποχές.

Εδώ παίζαμε τα παιχνίδια μας, τη μπάλα, τις περισσότερες φορές την μπαλωματένια, στο μόνο ξέφωτο που υπήρχε λίγο πιο πέρα από το κελί. Εδώ χαιρόμασταν την Άνοιξη, καθώς κυλιόμασταν στο δροσερό χορτάρι και ο κούκος παραπέρα σφύριζε το μονότονο σύνθημα του.

Η γλυκιά ζεστασιά του ήλιου ραχάτευε τα νεανικά μας σώματα και πολλές φορές μας έφερνε τον ύπνο στα μάτια μας, ξαπλωμένους μέσα στο άλυκο κόκκινο χρώμα των παπαρούνων και το γλυκό κίτρινο των μαργαριτών, ενώ το βούισμα των μελισσών ακουγόταν ναουριστό από το μελισσομάντρι, που ο αείμνηστος Παπακώστας έχτισε στη νότια πλευρά της εκκλησίας και στην προέκταση προς το νότο της δυτικής, εκεί διώροφη, όπου αράδιαζε τις κυψέλες. Θυμούνται την εντύπωση που μας έκαμε, όταν τον βλέπαμε με την προσωπίδα να τρυγά τα μελίσινα ή να οδηγεί στην αδειανή κυψέλη το νέο μελισσομάντρι που κρεμόταν από το κλωνάρι του κοντινού δέντρου σαν πυκνόραγο μεγάλο σταφύλι.

Θυμούνται ακόμη την εκκλησία με την παλιά της μορφή, την αρμολογημένη με ασβέστη, χωρίς τα τωρινά της υπόστεγα, απλή και απείριπτη και το σανιδένιο τέμπλο της, όπου χωρούσαν περισσότερες εικόνες. Και ήταν οι εικόνες αυτές πιο κοντά στη μεταβυζαντινή παράδοση, με σοβαρά χρώματα, το βαθύ κόκκινο και το βαθύ πράσινο των χιτώνων των αγίων.

Θα έλεγα ότι έδεναν απόλυτα με τις σεβάσμιες αυστηρές μορφές των πατέρων και των παπουδων μας, που πρόσφεραν ό,τι μπορούσαν για να τη στήσουν και να την έχουν το καταφύγιο τους

στις γιορτινές μέρες και να ξεπροβοδούν λυπημένοι για το αιώνιο ταξίδι τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Αλλά και εκείνες οι καμπάνες, η μεγάλη και η μικρή, που σκορπίζαν το γλυκόχοχο αχό τους στον εσπερινό στ' αμπέλια και στις ρεματιές, στο χωριό ολόκληρο και ως κάτω στα χωράφια τους, για να σταθούν οι χωριανοί μας μπαλντισμένοι, να γυρίσουν προς το χωριό, να κάνουν το σταυρό τους και να βιαστούν να τελειώσουν τη δουλειά τους, πριν τους πιάσει τι σκοτάδι στα χωράφια.

Ποιός δεν θυμάται από τους παλιότερους το λαμπρό εορτασμό των γιορτών των Χριστουγέννων και του Πάσχα, το πανηγύρι στη γιορτή του Προφήτη Ηλία στις είκοσι Ιουλίου, όταν μικρούς μας οδηγούσε η μάνα μας και η γιαγιά μας την παραμονή της γιορτής να κοιμηθούμε στην εκκλησία, για να έχουμε την ευλογία και τη βοήθεια του Αγίου. Γινόταν το αδιαχώρητο μέσα στην εκκλησία, ώστε πολλοί να κοιμούνται και έξω, ενώ κάποιοι σκορπιός αγανακτισμένοι από το χάλασμα της ησυχίας του, έχωνε το κεντρί του σε κάποιον από τους ξαπλωμένους και δημιουργούσε το φόβο και την ταραχή σ' όλους.

Αλλά και η Ανάσταση;

Τότε που η καμπάνα χτυπούσε στις πέντε το πρωί ή και νωρίτερα και το Χριστός Ανέστη αντάμωνε με το κελάηδημα των αηδονιών στους κοντινούς θάμνους και πιο πέρα στη γούρνα του Λιάπη και μας θύμιζε εμάς τους μαθητές τις περιγραφές του Παπαδιαμάντη στα πασχαλινά του διηγήματα. Και κρατούσε η λειτουργία εφαρμόζοντας ο ιερέας και οι ψάλτες επακριβώς το τυπικό, ως τις οχτώ το πρωί, τότε που ρόδιζε η Ανατολή και πριν ακόμη σκάσει ο ήλιος. Κατανυκτική η ψαλμωδία, χωρίς το άγχος της απόλυσης, φεγγοβολημένη και από το εκκλησιασμό.

Ήταν πραγματικά ημέρα της Λαμπρής εκείνη. Και ακολουθούσε, όπως βέβαια και τώρα, η Δεύτερη μέρα της Πασχαλιάς, ευτυχώς, η μόνη που κρατά την παλιά της αϊγλή, για να τελειώσει την τρίτη μέρα το απόγευμα με τους πασχαλιάτικους

χορούς και τα τραγούδια. Από την άλλη μέρα θα ξεκινούσε εντατικά ο αγώνας για τις ανοιξιάτικες γεωργικές εργασίες και γι' αυτό το Πάσχα θα έκλεινε με τα επετηριακά τραγούδια για την καλή σοδειά.

Εδώ μας έφεραν πολύ συχνά οι δάσκαλοι την Πρωτομαγιά, όλο το παιδομάνι στη γραμμική δύο δύο με τις πετσέτες στα χέρια δεμένες κόμπο σταυρωτό, όπου μέσα μας είχαν τυλιγμένο το ψωμί κανένα αυγό και λίγο τυρί. Όμως η χαρά ήταν ξεχυμένη στα πρόσωπα μας. Τα τραγούδια για το Μάη αντηχούσαν σ' όλη τη διαδρομή από τον πέρα μαχαλά ως το φτάσιμο στον Άϊ Λιά.

Μικρά παιδιά μας μάζευε ο αείμνηστος Λάμπρος Παπαγεωργίου, σε τμητική αποστρατεία μετά τον πόλεμο στη Μικρά Ασία, μόνιμος και άμισθος αριστερός ψάλτης στον Άϊ Λιά, φανατικός λάτρης των μικρών παιδιών, για να μάθει να τραγουδάμε τα δικά του τραγούδια, σύνθεση και μουσική, που χρησιμοποιούσε το μαστούνι για μπακέτα, αλλά και για να κυνηγά τα ζωηρά παιδιά, που τον κορόιδευαν και χαλούσαν τη μουσική ατμόσφαιρα.

Εδώ στον Άϊ Λιά αποτραβιόμασταν από τα σπύτια για ν' αποφύγουμε τους θορύβους και κλεινόμαστε στο κελί, για να διαβάσουμε ως μαθητές και φοιτητές τα μαθήματα μας. Κι όταν κουραζόμασταν καταφεύγαμε στην εκκλησία, για να ψάλλουμε ότι μάθαμε πρακτικά από το Λάμπρο, το Σπύρο Κατέρη, τον Ξενοφώντα Χαλαστή, ενώ το απογευματινό φως του Ήλιου περνούσε μέσα από τα κλαδιά των βελανιδιών και τρύπωνε από τη δυτική πόρτα της εκκλησίας, για να ρίξει το μελιχρό φως του πάνω στις εικόνες του τέμπλου. Κατάνυξη και μεταρσίωση πλημμύριζε την ψυχή μας.

Ξαν ξαφνιασμένα πουλιά πετάγονται μέσα μου οι αναμνήσεις από τον Άϊ Λιά. Καιρός όμως να σταματήσω εδώ. Ας συνεχίσει ο καθένας μόνος του αργότερα. Ας ευχηθούμε το χωριό μας να συνεχίσει να υπάρχει και στη δεύτερη εκατονταετία που τώρα αρχίζει και να μας συγκεντρώνει ο Άϊ Λιάς κοντά του με κάθε ευκαιρία. ●

Ο δρόμος είχε τη... δική του ιστορία

του Δημήτρη Ηλ. Καραμαγκιόλα, Δημοτικού Συμβούλου Δήμου Ιθώμης

Υπάρχουν γεγονότα και στιγμές που σφραγίζουν την ιστορία και αποτελούν σημεία κατατεθέντα ενός λαού.

Η περιοχή μας έδωσε αναμφίβολα στοιχεία που αποτέλεσαν ιστορικά και κομβικά σημεία στην επιβίωση, τον τρόπο διαβίωσης, την πολιτιστική και οικονομική ανάπτυξη των κατοίκων της.

Δυστυχώς κοντόφθαλμες μικροπολιτικές σκοπιμότητες, αδιαφορία και προώθηση μόνον θεμάτων που ταυτίζονταν με την ατομική και κομματική επιτυχία, δημιούργησαν σε γενικότατο ενδιαφέροντος θέματα το αίσθημα του ωχαδελφισμού και της ραστώνης.

Το τελευταίο καιρό εμφανίστηκε και πάλι στο προσκήνιο, περισσότερο επιτακτικά, η πραγματοποίηση ενός συγκεκριμένου έργου που θα ανα-

γενήσει εκ νέου τις χαμένες προϋποθέσεις για ισόρροπη οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της Δυτικής Θεσσαλίας, του Νομού μας και ιδιαίτερα του Δήμου Ιθώμης.

Αναφέρομαι στο δρόμο που θα ενώσει την περιοχή Καναλιών - Φαναρίου με την περιοχή της Λίμνης Πλαστήρα.

Ας προσπαθήσουμε να δούμε αναλυτικότερα τα πλεονεκτήματα που προκύπτουν από τη δημιουργία αυτού του δρόμου μήκους μόλις 7 χλμ.

Ιστορικά θα έχουμε τη δυνατότητα να «προσφέρουμε» στους πολυπληθείς επισκέπτες το μοναδικό Βυζαντινό κάστρο, του οποίου η αναπαλαίωση ολοκληρώνεται με το μαγευτικό τοπίο της Λίμνης Πλαστήρα.

Θα αναδείξουμε την Αρχιτεκτονική των Κοινοτή-

των Καναλιών και Φαναρίου, όπως εμφανίζεται σε μελέτες του Πανεπιστημίου και του ΕΜΠ.

Θρησκευτικά. Θα υπάρχει δυνατότητα άμεσης πρόσβασης από τον τόπο γέννησης του Αγ. Σεραφείμ (Μπεζούλα) στον τόπο μαρτυρίου (Φανάρι). Χωρίς να έχω καμμία απολύτως πρόθεση, θα πω πως αρμόζει στη θρησκευτική ηγεσία του τόπου μας να σταθεί στο μεγάλο αυτό γεγονός. Δεν επιτρέπεται ο οδικός αποκλεισμός.

Τουριστικά. Θα υπάρχει η δυνατότητα οι επισκέπτες να παρατείνουν τις διακοπές εντός του Νομού εμπλουτίζοντας το περιεχόμενο με ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Περιβαλλοντικά. Η χάραξη του δρόμου αγγίζει την ιδανική επιλογή, αφού δίνεται η δυνατότητα στους επισκέπτες να θαυμάσουν με σεβασμό στη φύση **Ανατολικά** την απεραντοσύνη του Θεσσαλικού κάμπου.

Δυτικά. Το αγάντευμα του τοπίου με τα απείρου κάλλους χωριά των Αγραφων.

Νότια. Την εκπληκτικής ομορφιάς Λίμνη Ν. Πλαστήρα

Βόρεια. Την πανέμορφη θέα του Κάστρου του

Φαναρίου.

Επί πλέον θα πρέπει να αξιολογηθούν και μετεωρολογικά στοιχεία που συντελούν τα μέγιστα στην ομαλή ολοκλήρωση του έργου, αφού οι όποιες επεμβάσεις θα σέβονται το περιβάλλον.

Εκτός από αυτές όμως τις ενότητες θα μπορούσε κάποιος να αναφερθεί και σε άλλους θετικούς παράγοντες, όμως θα επιμείνω στη συνεργασία των κατοίκων των δύο περιοχών που ξεκινά από την εποχή της Τουρκοκρατίας, στα ήθη και τα έθιμα, αλλά και στους δεσμούς φιλίας των Κοινοτήτων Μεσσηνικόλα-Μορφοβουνίου με τους κατοίκους των Καναλιών-Φαναρίου. Σήμερα θα αναδειχθούν σε συγκοινωνούντες τουριστικούς πόλους με αμοιβαία όφελος.

Η σημασία της δημιουργίας του δρόμου πρέπει να αποτελέσει πρωταρχική επιδίωξη των κρατούντων. Είναι καιρός να προσπαθήσουμε να συγκρατήσουμε την αιμορραγία του τοπικού πληθυσμού έτσι, ώστε αύριο να μπορούμε να κοιτάμε τα παιδιά μας στα μάτια. Είναι κάτι που δεν το χρωστάμε στον εαυτό μας, το χρωστάμε στη νέα γενιά. ●

Ο Καναλιώτης βετεράνος αθλητής Θανάσης Κωσταβάρας

του ΣΕΓΑΣ Καρδίτσας

Από πληροφορίες που πήραμε, τόσο από τον ίδιο, όσο κι από παλιότερους αθλητές, αλλά και από τις αθλητικές στήλες του τοπικού τύπου περασμένων ετών, ο Θανάσης Κωσταβάρας υπήρξε στα νιάτα του σπουδαίος αθλητής με πολλές περγαμηνές, με πρωτιές, με

νίκες και μεγάλες επιδόσεις στις ρίψεις στους αγώνες που διοργανώνονταν στην πόλη της Καρδίτσας. Σταμάτησε βέβαια τον αθλητισμό, όπως έκαναν και πολλοί ταλαντούχοι τότε αθλητές, λόγω των δύσκολων συνθηκών επιβίωσης και αναγκάστηκε να αγωνίζεται πλέον στο στίβο της ζωής. Είτε ως ελεύθερος επαγγελματίας, είτε ως απλός εργαζόμενος, ο Θανάσης Κωστα-

βάρας άρχισε να διακρίνεται για το ήθος του, τη σεμνότητα, την εντιμότητα και προ πάντων την εργατικότητα του.

Πριν από δύο χρόνια όλα άλλαξαν στη ζωή του, όπως μας εκμυστηρεύτηκε ο ίδιος, όταν αποφάσισε να ενταχτεί στο κίνημα βετεράνων αθλητών στίβου παροτρυνόμενος από τους βετεράνους καρδιτσιώτες αθλητές. Από τότε, εκτός από το στίβο της ζωής, διαπρέπει και στον αθλητικό στίβο έχοντας να επιδείξει μόνο επιτυχίες. Και για του λόγου το αληθές παραθέτουμε εδώ τις επιτυχίες που σημείωσε κατά το τρέχον έτος 2003.

● Πανελλήνιοι αγώνες Θεσσαλονίκης, 11 Μαΐου. 1ος στο δίσκο.

● Στα Τρίτσεια Αθηνών, 25 Μαΐου. 1ος στο δίσκο

και 3ος στη σφαίρα.

● Πανελλήνιοι αγώνες Δράμας, 22 Ιουνίου. 2ος στο δίσκο και 2ος στη σφαίρα.

● Βαλκανικοί αγώνες Κατερίνης, 20 Σεπτεμβρίου. 2ος στο δίσκο και 3ος στη σφαίρα.

Εκεί όμως που διακρίθηκε ιδιαίτερα ήταν στους Πανελλήνιους αγώνες της Χίου, στις 11 Οκτωβρίου. 1ος στο δίσκο και στη σφαίρα και 2ος στα 100 μ.

Ευχόμαστε στον Θανάση Κωσταβάρα να συνεχίσει να τιμά τη γενέτειρά του, τα Κανάλια Καρδίτσας και να στέλνει μηνύματα στη νεολαία, που τελευταία δεν έχει και τόσο άγονες σχέσεις με τον αθλητισμό, παρά διαπρέπει σ' άλλες δραστηριότητες... ●

«Λαογραφικές ιστορίες»

Αλώνια - Αλωνισμός

του **Θωμά Απ. Κυρίτση**

Με το σημερινό μου άρθρο θα παρουσιάσω ένα θέμα, το οποίο με το πέρασμα του χρόνου, πάει να ξεχαστεί. Πρόκειται για τον αλωνισμό του σταριού, όπως γινότανε μπροστά από πάρα πολλά χρόνια.

Σήμερα ο αλωνισμός του σταριού, γίνεται με τα πλέον σύγχρονα μέσα, χωρίς το άγχος και την ταλαιπωρία ολόκληρης της γεωργικής οικογένειας.

Αρχικά, με γενικές γραμμές θα αναφερθώ στην ιστορία του σταριού. Η καλλιέργεια του είναι γνωστή από την αρχαιότητα. Στην Αίγυπτο από το Θεό Όσιρη. Στην Κίνα από το 2700 π.χ. και στην πατρίδα μας, οι Αρχαίοι Έλληνες πίστευαν, ότι πρώτη έσπειρε στάρι, η Θεά Δήμητρα, η οποία το είχε διδάξει στον Ελευσίνιον Τριπτοπόλεμον.

Στη συνέχεια θα περιγράψω, τις διάφορες διαδοχικές εργασίες, που γίνονται, από τη σπορά του σταριού, μέχρις ότου έρθει το ψωμί στο τραπέζι μας.

Το στάρι ευδοκίμει παντού. Ορεινά, ημιορεινά και πεδινά χωράφια. Διαφέρει όμως, από τόπο σε τόπο, η απόδοση και η ποικιλία (το είδος) του σταριού.

Χρειάζονται απανωτά σκαψίματα ή οργώματα για να ετοιμασθεί το χωράφι, ο τόπος. Ύστερα από δύο οργώματα κατά το φθινόπωρο, με ξυλάλετρο ή σιδεράλετρο, ο τόπος είναι έτοιμος να δεχτεί το σπόρο. Η σπορά αρχίζει πάντα με προσευχή. Στην Αρχαία εποχή, απέδιδαν θεικές τιμές στο στάρι. Αργότερα η σπορά άρχιζε με γιορτή, ενώ οι ιερείς έψαλλαν κατάλληλους Ύμνους για καλή σοδειά.

Ο σποριάς (ζευγολάτης) παίρνει στη μασάλη του τη λινάτσα με το σταρόσπορο κι αρχίζει τη σπορά. Με βήματα αργά, ρυθμικά, προσέχει, όπως ο σπόρος πέφτει κανονικά παντού. Ακόμη θα φροντίσει και οι άκρες του χωραφιού, εκεί, που το αλέτρι δεν μπορούσε να δουλέψει, να σκαφτεί με το τσαπί για να σπαρούν κι αυτές. Ένα καλό σβάρνισμα στο τέλος, θα κρύψει τους σπόρους, ώστε τα εκατοντάδες σπουργιτάκια, που πετούν στο χωράφι να μη βρούν ξεσκέπαστους σπόρους.

Δεκαοχτώ (18) με είκοσι δύο (22) κιλά στάρι θα χρειαστεί για το κάθε στρέμμα χωραφιού.

Ακόμη θα θυμίσω, ότι η αγρότισσα νοικοκυρά θα φροντίσει την παραμονή της Παναγίας (20 Νοέμβρη) να βάλει κοντά στο τζάκι, ένα πήλινο δοχείο με διάφορους σπόρους (στάρι, φασόλια, ρεβίθια, καλαμπόκι) να βράσουν, για να καρπίσουν τα χωράφια. Φτάνουμε στην Άνοιξη. Απρίλης μήνας, το στάρι θα χρειαστεί κάποιο βοτάνισμα, για ν' απαλλαγεί από τα διάφορα ζιζάνια. Για αρκετές μέρες θ' ασχοληθεί συστηματικά ο γεωργός μας μ' αυτή την κουραστική δουλειά.

Πολλά από αυτά τα χόρτα δεν τα πετάει, αλλά αν και κατάκοπος θα τα φορτώσει στο γαϊδουράκι του για να τα μεταφέρει στο σπίτι, ως τροφή των ζώων, επειδή τέτοια εποχή, η ξηρά τροφή, βρίσκεται στο τέλος.

Τέτοιες μέρες ο δρόμος που φέρνει στο χωριό, κάθε βραδάκι μια ολόκληρη στρατιά από ζώα φορτωμένα

με χλωρή τροφή παρουσιάζει όψη διαβατάριου λαού. Δουλευτής, θησαυριστής ο καλός μας ο γεωργός. Όλα τα σκέπτεται, γι' όλα φροντίζει.

Ο καιρός προχωράει. Φτάνουμε στον Ιούνιο μήνα. Τα στάχια του σταριού πήραν το χρυσαφί χρώμα. Κυματίζουν ήσυχα με το πιο ελαφρό αεράκι. Θέαμα υπέροχο. Αυτό το ευλογημένο, σιτάρι, περιμένει το θεριστή, χωρίς αργοπορία να το συγκεντρώσει. Καταχωρώ το κάτωτι τετράστιχο. Δικό μου πόνημα, όπως το έζησα.

Θράσεψέ όλος ο κάμπος, ξάνθισαν τα στάχια έτοιμα των θεριστών τα γυαλιότερα δρεπάνια, Δουλειά γρήγορα να πιάσουν, τις καλαμιές να κόψουν

στ' αλώνια τα πλατιά τον καρπό ν' απλώσουν. Ιούνιος μήνας. Μήνας θερισμού. Καλότυχι εκείνοι, που έχουν πολλά σιτάρια. Είναι τα πραγματικά μαργαριτάρια, του γεωργού.

Θερισμός, δουλειά δύσκολη, σκληρή, κουραστική. Όλη η οικογένεια θα πιάσει δουλειά. Πρωί πρωί με το δρεπάνι στο χέρι τραβάει για το σταροχώραφο. Βαδίζουν άνθρωποι και ζώα πάνω από μια ώρα για να φτάσουν στο κάμπο, στα χωράφια.

Εδώ μπορούμε να πούμε, ότι το θερισμό τον κάνουν

τα κορίτσια και οι γυναίκες, γιατί χρειάζεται ευλύγιστη μέση. Οι άντρες θα κάνουν τις άλλες απαραίτητες δουλειές, δέσιμο δεματιών, κουβάλημα κ.λπ.

Τα δρεπάνια των θεριστών παίζουν στα χέρια τους. Αστράφτουν στον ήλιο. Το υπέροχο θέαμα το συμπληρώνουν, οι βαμβακέλλες, που φορούν στο κεφάλι η γυναικόκοσμος. Τα διάφορα τραγούδια και τα αστεία, μέσα στα καρπερά χωράφια. Αλλάζουν κυριολεκτικά το χρώμα, τη μορφή, του όλου περιβάλλοντος.

Το μεσημέρι, μέσα σ' αυτό το λιπούρι, κάποιοι ίσκιος από δεμάτια σταριού ή κάποιου δέντρου θα δεχτεί τους κουρασμένους μας θεριστές για να φάνε το λιτό φαγητό τους και να ξανασάνουν.

Ο θερισμός εξακολουθεί μέχρις αργά το βράδυ, κι

αν χρειαστεί θα συνεχιστεί και κάτω από την απέραντη αστροφεγγιά.

Τέτοιες μέρες, όλο το ανθρώπινο και ζωικό κεφάλαιο του γεωργού βρίσκεται σε δουλειά. Άλλοι θερίζουν, άλλοι συγκεντρώνουν τις χεριές και κάνουν τα δεμάτια, όσο μπορούν πιο καλά, άλλοι φορτώνουν ανά (6) έξι δεμάτια στο κάθε ζώο, για να μεταφερθούν στ' αλώνια.

Όλοι οι δρόμοι, που οδηγούν στ' αλώνια, θεριστή μήνα, είναι γεμάτοι από ανθρώπους και ζώα, μελισσολόι ολόκληρο από μικρούς και μεγάλους. Εικόνα γραφική, ανεπανάλγητη. Πολλές φορές, αν ο κουβαλητής είναι μικρό παιδί, και κάποιο φόρτωμα ζώου γέρνει ή ακόμη αναποδογυρίζει το σαμάρι του ζώου, τα κλάματα του μικρού παιδιού, ακούγονται από μακριά, σπαράζουν τις καρδιές των μεγάλων, μέχρις ότου κάποιος αποκαταστήσει, το φόρτωμα, στη θέση του. Η αλληλοβοήθεια, απαραίτητη, χρησιμη τέτοιες ώρες, στο χωράφι, στο δρόμο, παντού. Οι θημωνιές, όλο και ψηλώνουν. Κλείνουν τις κορυφές, πολύ προσεκτικά, για κάθε μπόρα. Ο σταυρός το επισφράγισμα. Ο γεωργός μας καμαρώνει και ευχαριστεί το Θεό για την πλούσια σοδειά.

Φτάσαμε στον Αλωνάρη. Μήνας Ιούλης. Μήνας αλωνισμού. Τ' αλώνια ασπρογαλίζουν από μακριά. Όλα είναι έτοιμα για να ξεχωρίσουν τον καρπό, αυτόν τον ποθητό κι ευλογημένο καρπό.

Παραθέτω πιο κάτω τρόπους ξεχωρισμού του καρπού, του σταριού, από τα πιο παλιά χρόνια μέχρι σήμερα.

Ο άνθρωπος από την εποχή, που άρχισε να καλλιεργεί το σιτάρι, προσπάθησε να βρεί τρόπο για να

καθαρίσει τον καρπό και να γίνει κατάλληλος για τροφή.

Στα πολύ παλιά χρόνια ο καθαρισμός του καρπού γινότανε με δάρσιμο. Χρησιμοποιούσαν μεγάλα σκληρά με ρόζους, ξύλα, και μ' αυτά χτυπούσαν τα στάχια για να βγούν οι σπόροι.

Τον τρόπο αυτό τον χρησιμοποίησαν, πολλοί χωριανοί μας, άνοιξη του 1942 (χρονιά πείνας). Μάζευαν, ώριμα στάχια, τα τοποθετούσαν πάνω σε καθαρό και σκληρό έδαφος και με δυνατά χτυπήματα ξεχώριζαν τους σπόρους του σταριού. Έτσι είχαν πρώιμο στάρι και έφτιαχναν το λαχταριστό ψωμί, που τόσο ανάγκη το είχαν.

Αργότερα, οι άνθρωποι χρησιμοποιούσαν ειδικό αλώνι για το αλώνισμα του σταριού, με ζώα άλογα, μουλάρια, βόδια. Άπλωναν τα δεμάτια σε κατάλληλο αλώνι, που κατά προτίμηση γινότανε σε κάποιο ύψωμα, που να το παίρνει ο αέρας. Το αλώνι γινότανε με πολύ φροντίδα, καλό καθαρίσμα, ακόμη κι μερακλήδες το έστρωναν με σκληρές πλάκες.

Τα ζώα, 3-5 μαζί, δεμένα σ' έναν κεντρικό (πάσαλο), ξύλο, γύριζαν γύρω στ' αλώνι και με τα πόδια τους έσπαζαν τα στάχια. Το βράδυ άρχιζε το λίκνισμα με τα φτυάρια (καρπολοΐα) έτσι γινότανε ο χωρισμός σταριού και άχυρου. Άλλοι χρησιμοποιούσαν τη δοκάνη. Ειδικό σανίδιο εργαλείο, το οποίο έσερναν τα ζώα. Για να τρίβει τα στάχια, είχαν φυτεμένες σ' αυτές τις μεγάλες σανίδες, σκληρές κι ανθεκτικές πέτρες ή πολύ μικρά σιδεράκια. Ο καλός μας ο γεωργός είχε στ' αλώνι όλα τ' απαραίτητα εργαλεία, κόσκινο, δρεπάνι, καρπολόι, δικουλί, κουβέλι (μέτρο χωρητικότητας 12 ή 20 οκάδες).

Τα χρόνια περνούν. Ο τεχνικός πολιτισμός προχω-

ράει. Στο χωριό μας μετά το 1910 κατέφθαναν αλωνιστικά συγκροτήματα. Στην αρχή ακούγονταν διάφορα σχόλια για καλό και αποτελεσματικό αλώνισμα του σταριού. Μιλούσαν με παραδείγματα, ότι άλλες μηχανές κλέβουν ή πετούν περισσότερους σπόρους σταριού στο άχυρο ή ακόμη μιλούσαν για την ποιότητα του άχυρου.

Αλωνιστικά συγκροτήματα, που για πολλά χρόνια έρχονταν στο χωριό ήταν του Θεού - Μαγαλιού, Κωστόπουλου Στέργιου και Θ. Μανώλη - Ι. Παλάσκα. Σε τρεις θέσεις συγκεντρώνων τα δεμάτια του σταριού, οι χωριανοί μας. Γαλαζονέρι (αλώνια), Ζευγορολίβαδο, Σκατιάρη. Σ' αυτούς τους χώρους, αλλά κυρίως στο Γαλαζονέρι, για (40) σαράντα περίπου μέρες γινότανε ένα μικρό πανηγυράκι. Κόσμος, ζώα, κάρρα, τρακτέρ, ασταμάτητα μέρα νύχτα πηγαίνον έρχονταν. Χρυσές δουλειές έκαναν οι διάφοροι μικροπωλητές με την πραμάτεια τους: αχλάδια, καρπούζια, πεπόνια, αναψυκτικά. Κι όλα με είδος (δηλαδή τα λογάριαζαν με ποσότητα σταριού).

Χώρια απ' αυτούς το κάθε αλωνιστικό συγκρότημα δημιουργούσε τη δική του κουζίνα, το μαγειρείο, το πρόχειρο καφεενεδάκι, προς εξυπηρέτηση του εργατικού προσωπικού του. Αξέχαστος θα μείνει ο μακαρίτης, Λάμπρος Μπακογιάννης, ξάδερφος μου, που τέτοιες μέρες έπιανε δουλειά. Με πάρα πολύ χιούμορ διασκεδάζε και ικανοποιούσε τους πάντες.

Προσπαθούσε με κάθε τρόπο να κάνει νόστιμο φαγητό. Χαρά και καμάρι ήταν να περιποιηθεί, πιο καλά όλο το προσωπικό του συγκροτήματος, αλλά ακόμη και τους περαστικούς.

Γραφική και ανεπανάλγητη η εικόνα του αλωνισμού, μέχρις ότου ο καρπός μπεί στ' αμπάρι και το άχυρο στον αχυρώνα. Όλοι οι δρόμοι, που οδηγούσαν στο χωριό, ήταν γεμάτοι από ανθρώπους και ζώα. Το σκηνικό αυτό ήταν περισσότερο φαντασμαγορικό στις φεγγαρόλουστες βραδιές. Στα πρόσωπα των καλών μας γεωργών, ήταν ζωγραφισμένη η χαρά, η ικανοποίηση. Ευχές διασταυρώνονταν από παντού, για υγεία και του χρόνου περισσότερη σοδειά. Εδώ θεωρώ απαραίτητο να σημειώσω, ότι ο Καναλιώτης γεωργός πέτυχε με αλλεπάλληλες βελτιωτικές καλλιέργειες να κάνει γνωστό την περιφέρεια ποιότητα μαλακού σταριού με την ονομασία **Καναλιώτης**.

Πράγματι πριν το 1960 η εξασφάλιση του ψωμιού για τον κάθε Καναλιώτη ήταν μοναδική φροντίδα και αυτοσκοπός. Οι πιο πολλές οικογένειες είχαν τις προϋποθέσεις, που τις εξασφάλιζε το ψωμί της χρονιάς. Οι υπόλοιπες για λίγους μήνες. Αυτές τους άλλους μήνες αγόραζαν σιτάρι του εμπορίου. Η κάθε νοικοκυρά ήθελε να έχει στ' αμπάρι της στάρι. Το άλεθε στους νερόμυλους για να κάνει συνέχεια το ζυμωτό ψωμί, το οποίο η νοικοκυρά έψηνε με μαστοριά στη γάστρα. Μοσχομύριζε όλη η γειτονιά. Το φουρνίσιο δεν φτούραγε στην οικογένεια (ξοδεύονταν γρήγορα).

Τα χρόνια κυλούν. Φεύγουν τα παλιά, αλλάζουν, έρχονται καινούργια μηχανήματα. Η τεχνική επιστήμη προσφέρει κάτι πιο τέλειο. Κυκλοφορούν οι Θεριζοαλωνιστικές μηχανές. Κάνουν τη δουλειά γρήγορα, καθαρά, τέλεια. Φτάσαμε στο σημείο, που χωρίς την παρουσία του νοικοκύρη, ο ιδιοκτήτης της θεριζοαλωνιστικής μηχανής, με δική του πρωτοβουλία τα κάνει όλα. Ακόμη και τον καρπό του χωραφιού μεταφέρει στο σπίτι του γεωργού. Ποιός περιμένε τέτοια εξέλιξη, πρόοδο, αλλά και απόλυτη εμπιστοσύνη;

Μακάρι οι άνθρωποι να γίνουν άνθρωποι!

Τα Κανάλια συμμετέχουν στην Ολυμπιάδα της Αθήνας

του Πολ. Σουλ. Καναλιών Αθήνας

Με την συμμετοχή του πολιτικού μηχανικού Αθανάσιου Σαμαρά και του γιατρού Δρ. Δημήτριου Χριστοδούλου το χωριό μας, δίνει το «παρών» στους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας τον Αύγουστο του 2004.

• Ο Αθ. Σαμαράς είναι απόφοιτος του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου και ήταν εργοταξίαρχος και διευθυντής του έργου στο κωπηλατοδρόμιο του Σχοινιά στον Μαραθώνα, που θεωρείται από τεχνικής άποψης παγκόσμια ένα από τα πιο άρτια και μοντέρνα του είδους του. Η προσφορά του, κατά γενική ομολογία των υπευθύνων της ολυμπιακής επιτροπής, ήταν καθοριστική για την έγκαιρη αποπεράτωση του τεράστιου αυτού έργου. Επιπλέον συνεργαζόμενος με τις μεγαλύτερες ελληνικές και ξένες τεχνικές εταιρείες είχε σαν εργοταξίαρχος σημαντική συμμετοχή και στην αποπεράτωση των μεγάλων «Ολυμπιακών Έργων», της Αττικής Οδού, του Αττικό Μετρό και του αεροδρομίου «Ελευθέριος Βενιζέλος» της Αθήνας.

• Ο Δρ. Δημήτριος Χριστοδούλου ανακηρύχθηκε διευθυντής των ιατρικών υπηρεσιών στο εθνικό κωπηλατοδρόμιο του Σχοινιά στον

Μαραθώνα και θα είναι επικεφαλής της ομάδας του ιατρικού και νοσηλευτικού προσωπικού που θα καλύψει ιατρικά στην διάρκεια των ολυμπιακών αγώνων τις ανάγκες των χιλιάδων αθλητών, παραγόντων, επισήμων και θεατών απ' όλο τον κόσμο.

Ο Δρ. Δημήτριος Χριστοδούλου είναι απόφοιτος της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και από το 1980 ζει και εργάζεται στην Γερμανία όπου μετεκπαιδεύτηκε επί σειρά ετών. Είναι διδάκτωρ του πανεπιστημίου του Münster και σαν ειδικός Παθολόγος-Γαστρεντερολόγος διευθύνει από το 1990 τμήμα Παθολογίας.

Επιπλέον ειδικεύθηκε στην Αναισθησιολογία και εντατική ιατρική αποκτώντας μεγάλη εμπειρία στην αντιμετώπιση επειγόντων περιστατικών κάθε είδους σαν γιατρός ασθενοφόρου ή ελικοπτερου.

Τέλος από αγάπη για τον αθλητισμό και το ενδιαφέρον του να συμβουλευτεί και να φροντίζει τους αθλούμενους, ειδικεύθηκε παράλληλα σαν αθλητίατρος στην αθλητιατρική ακαδημία του Πανεπιστημίου της Κολωνίας.

Η προσφορά του για τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Αθήνας είναι εθελοντική και αφιλοκερδής.

Καναλιώτικες μορφές του χθές και του σήμερα

«Η Όλγα του Μαυράκη»

του Στέφανου Γ. Πρίντζιου

Σίχτε μαζώσει η μάνα μου καμπόσα κυδωνία απ' την κυδωνιά που είχαμε πίσω στ'αμπέλι στα Φτιλιάδια κ'έφκιαξε ένα γλυκό κυδωνάτο, να γλειφ'ς τα δάχλα σ'!

Μ' άλειψε μια φέτα βούτυρο και από παμαθέ μ'άπλωσε δυο τρεις κουταλιές σιρουπιασμένες.

Βγήκα στο δρόμο να προφτάσω τα παιδιά για παίξιμο κ'έπεσα πάνω στον Τάκο με το Γιώργου.

- «Δωμ' νια δακουσιά μαναχα...» άρχισε η Τάκου να χαλεύει.

- «Έα, άματις δώκου ισένα θα θέλ(ει) κ'η Γιώργου...» βρήκα να πω, αφού μια δακουσιά του Γιώργου ήταν μ'ση φέτα, άσι π'θα φτούσι απάν στο ψωμί για να σχαθώ ιγώ κι να τη φάει μιτά ούλ(η) μαναχός τ' τη φέτα!

- «Α καλά, δε α πεις κι συ τίπουτα;...» άρχισε τη μίρλα η Τάκου «...Αύριου μ'είπι η μάνα μ', θα μασ(ει) τα κουρόμπλα κι θα μι φκιάσ(ει) γλυκό. Α μι τρυπήεις τη μύτ(η) άμα σ' δώκου νια τρίμα!»

Τα λόγια του Τάκου ανάψαν φωτιές στην παρέα. Όχι ότι νοιαζόμασταν για το γλυκό. Σιγά τ'αβγά!... Τα κουρόμπλα λιμπίζουμάσταν εμείς κ'είχαμαν σκουρδουκαίλα! Αυτή την κουρουμπλιά του Μαυράκ(η) την είχαμε σταμπαρισμένη. Έφκiane Βουλιώτκα πεντανόστιμα μεγάλα σα κουκόσις κουρόμπλα, να σι πέφτουν τα σάλια! Καρτερούσαμε πως κι πώς να γουρμάσουν για να πάμε στα κρυφτά να τα σώσουμε, όπως κάθε χρόνο. Να όμως τώρα που θα μας πρόκανι η

θκια η Όλγα και θα μας άφηνε με τη γλύκα, παίρνουντάς μας τη μπουκιά από το στόμα.

Αρχίσαμε στα κρυφά απ' τον Τάκο τα ψου-ψου κι συνουθήκαμαν ουδιβραδύς να πάμε στην κουρουμπλιά.

Εκείνος ο Τουρίστας όμως, κολλητός του Τάκου, φαίνεται μας άκουσε και του τα μαρτύρησε όλα.

Η Τάκου θα τα είπε στη μάνα του την Όλγα και αυτή στον άνδρα της, το μπάριμπα Νίκο!

- «Τσι άλλις τσι χρουινιές Νίκου μ', αφού να τα χαμπαρίεις κι συ τα ανέσουστα; Τώρα όμως παραφύλα αυτοΐα, να τα τσακώεις, να σκιαχτούν. Θέλου να φκιάσου γλυκό φέτους, καλό, ...ανσάφ(ι)!» Σα νύχτωσε για τα καλά, ξεκίνασαν για την κουρουμπλιά.

Αλαφρουπατώντας σα γάτες, φτάσαμε στην άκρια του κηπάκου. Απαναθέ ακριβώς από το πεζούλι ήταν η λεία μας. Κοιτάξαμε και το σπίτι του Μαυράκη να σιγουρευτούμε. Ησυχία, νέκρα ήταν, ούτε φως ούτε τίποτα.

- «Ν'ανιβούμι απάν...» ψιθύρισε η Κώτσιους.

Εκεί που ετοιμαστήκαμε να σκαρφαλώσουμε... Ββββββ!!! Βλέπουμε τα κλαριά απ' την κουρουμπλιά ν'αναδεύουντι κ'ένα μαύρο πράμα απαναθέ απ' τα κεφάλια μας. Καταφιάσκαμαν! Μπράάφ ουδιτότις αμπδάει αφού παν απ' την κουρουμπλιά ένας κατάμαυρος ίσκιος. Μας κόπκαν τα ήπατα. Όσοι πρόκαναν λάκσαν τον κατήφορου. Ιγώ δε πρόφτασα να σπαρνίσου γιατί μ'είχε αγραπουμενουν κιόλας απ' τ' αφτί η μπάριμπαΝίκους η Μαυράκς που είχε κρυφτεί απάν στην κουρουμπλιά και μας καρτερούσε να φανούμε!

- «Τώρα τι να σι κάνου μπαγάσα;» μι λέει στ'άγρια.

Ιγώ τα χρειάσκα.

- «Ωι, ώι άσιμι θεΐου, άσιμι...» γόγκζα.

- «Θα τα πω στον πατέρα σ' κι στου δάσκαλου, να τσι φας κιαπού κει...» μ'είπε σ'αυστηρό τόνο. Μι ξιρίζουσι μετά λίγο το αφτί και μ'απαράτσι.

- «Μη κι σας μπλάξου άλλ(η) φουρά κατιδώ, αυτό μαναχά σας λέου!» φώναξε δυνατά για να το ακούσουν και οι άλλοι που κόσιαβαν αλαφιασμέν(οι) σιακάτ. Τόκουσα κι γω τον κατήφορο, πηγαίνου-

ντας σπίτι, κατ'ευθειάν για ύπνο. Ταχιά ποιος τον άκουγε τον πατέρα μ'!

Πράγματι την άλλη τη μέρα με φώναξε στο μαγαζί, μαζί με άλλα παιδιά. Αφού μας κατσάδιασε για τα καλά, άνοιξε μετά μία μεγάλη σακούλα. Ήταν τίγκα με Βουλιώτκα κουρόμπλα.

- «Φάτι ως π'να χιστεΐτι!...» μας φώναξε «...Μαναχά μη ξαναπατήσι κα την κουρουμπλιά του Μαυράκ(η), θα σας τα κόψου τα πουδάρια!»

Τι είχε συμβεί;

Η μπαρμπαΝίκους μετά το καταφιάσμα που μας έκανε, μπήκε ικανοποιημένος στο σπίτι του.

- «'Αι μαρί, τα κανόνσα για τα καλά τα μαγάρζματα, πήραν τέτοια τρόξα απ' δε πρόκειτι για χρόνια να ξαναπατήσουν σιαδω!» είπε στη γυναΐκα του, τη θκια την Όλγα.

- «Τ'ίνους ήνταν αρά τ'ανέσουστα; Τ'ίνους ήνταν;» ρώτησε αυτή.

- «Η ένας απ' τσάκουσα, ήταν κατ' τσι Αναστασία σ'!»

- «Ούι, τσι Αναστασίας μ' ήνταν αρά κι του κυνήγσις, του καμμινούλκου του πιδούλ(ι); 'Αι σύρτου αρά αύριου νια σακούλα κουρόμπλα να χουρτάσ(ει) του κουτσινάκ(ι), κρίμα είναι. 'Αι μι φτάνουν κι μι πιρσισεύουν ιμένα για του γλυκό...»

Η θκια η Όλγα με είχε ιδιαίτερη αδυναμία εμένα. Αφού σα με γνώριζε την Πρωτοχρονιά και τα Φώτα στα κάλαντα, πετούσε η δόλια απ' τη χαρά της. Ανοιχτόκαρδη γυναΐκα.

- «Χιριτίσματα πουλά αρά πε, στη μάνα σ' ...Ξερ'ς απούμαστι σόι γιρό;» μ'έλεγε κάθε χρονιά αστράφτουντας από χαρά, ενώ άλλο τόσο χαιρούμαν κι γω π'θα κουνομούσα κάνα φράγκου παραπάν!

Πρόσφατα η θκια η Όλγα, μας άφησε χρόνους, κοντεύοντας αιώνα ζωής. Προηγήθηκε ο χαμός του μπαρμπαΝίκου, πριν από λίγα χρόνια.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΑΘΗΝΑΣ - ΚΑΝΑΛΙΩΝ

ΘΑΝΑΤΟΙ

- 27/3/2004, Σιάτρας Λάμπρος του Χρήστου.
- 3/5/2004, Γιαννακού Αθηνά του Χρήστου.
- 5/5/2004, Μαυράκη Όλγα του Χρήστου.
- 16/6/2004, Γατής Νικόλαος του Αθανασίου.
- 17/6/2004, Χριστοδούλου Σταυρούλα συζ. Φαίδωνα.

ΚΑΝΑΛΙΩΤΗΣ ΣΕ ΘΕΣΗ ΚΑΘΗΓΗΤΗ Α.Ε.Ι.

• Ο Δρ. Θεοχάρης Τσούτσος του Δημητρίου και της Στέλλας, το γένος Μιχάλη, γεννήθηκε στην Καρδίτσα το 1960 και αποφοίτησε από το Α' Λύκειο το 1978. Τα τελευταία 12 χρόνια είναι επισημοτικός συνεργάτης του Κέντρου Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας υπεύθυνος του Τομέα ανάπτυξης.

Έχει σπουδάσει Χημικός Μηχανικός (ΕΜΠ, 1984), Οικονομολόγος (Νομική Σχολή Πανεπιστημίου Αθηνών, 1990) και είναι Διδάκτορας Μηχανικός ΕΜΠ (1990). Έχει διδάξει στο ΕΜΠ (Τμήμα Χημικών Μηχανικών, 1986-1989), ως εντ. Αν. Καθηγητής στο Πολυτεχνείο Κρήτης (Τμήμα Μηχανικών Περιβάλλοντος, 1999-2003), ως εντ. Επίκουρος Καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας (Τμήμα Μηχανολόγων Μηχανικών Βιομηχανίας, 2001-2002) και είναι Σύμβουλος Καθηγητής στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο (2001-σήμερα). Έχει περισσότερες από 120 επιστημονικές δημοσιεύσεις και ανακοινώσεις σε ελληνικά και διεθνή επιστημονικά περιοδικά - συνέδρια. Έχει συμμετάσχει σε περισσότερα από 50 έργα έρευνας ανάπτυξης και επίδειξης σε θέματα ανανεώσιμων πηγών και εξοικονόμησης ενέργειας.

Ο κ. Θ. Τσούτσος εκλέχτηκε πρόσφατα Επίκουρος Καθηγητής του Πολυτεχνείου Κρήτης (Τμήμα Μηχανικών Περιβάλλοντος) με αντικείμενο: «Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας».

Τον συγχαίρουμε θερμά, ευχόμενοι να παράγει εποικοδομητικό ακαδημαϊκό έργο, επωφελεία των φοιτητών του, του Ιδρύματος του, αλλά και του ευρύτερου κοινωνικοοικονομικού συνόλου. Με την πρώτη ευκαιρία, τον περιμένουμε και στο χωριό, για να μας παρουσιάσει από κοντά, σε κάποια εκδήλωση, το επιστημονικό του έργο.

ΓΑΜΟΙ

- 17/4/2004, Υφαντής Αθανάσιος του Λάμπρου μετά της Σπάνια Χρυσής του Γεωργίου.

ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΓΑΜΟΥ

- Ο Συγούρης Νεκτάριος - Θεοχάρης του Γεωργίου και της Καλιόπης (Κατέρη), έδωσε υπόσχεση γάμου μετά της Ιουλίας Κούλη.
- Ο Μεγακλής Πυργιώτης του Περικλή και της Κυριακούλας, έδωσε υπόσχεση γάμου μετά της Λίλας Αντωνοπούλου.

ΓΕΝΝΗΣΗ

- Ο Νίκος Βαρβαρίγος και η Βασούλα Παπανικολάου του Περικλή και της Ελευθερίας γέννησαν το 1ο τους παιδί. Η οικογένεια Γεωργίου Ζυγούρη όπως και όλοι μας, τους εύχονται ολόψυχα να τους ζήσει.

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΟ Μ.Ε.Σ.Κ.

- Κυρίτσης Θωμάς 20 €
 - Μπαλαδωρός Κων/νος 30 €
 - Αντί στεφάνου στη μνήμη της Αθηνάς Γιαννακού του Χρήστου προσέφεραν στον Μορφωτικό & Εξωραϊστικό Σύλλογο Καναλιών - Ντρέγκα Αντιγόνη, Ντρέγκα Δημήτρης και Ντρέγκα Πανδώρα 40 €
 - Αναστασίου Χρήστος και Μαρία 25 €
 - Μπρακατσούλας Λουκάς και Μπρακατσούλα Αγγελική 25 €
- Το Δ.Σ. του Μ.Ε.Σ.Κ. εκφράζει τις πιο θερμές ευχαριστίες σε όλους τους παραπάνω.

ΚΑΝΑΛΙΩΤΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΕΦΤΙΑΞΑΝ ΠΙΤΤΕΣ ΣΤΗΝ «ΓΙΟΡΤΗ ΠΙΤΤΑΣ 2004»

- Αναστασίου Μαρία, συζ. Χρήστου
- Αναστασίου Μαρία, συζ. Αριστείδη
- Γηράση Αγορίτσα
- Ευθυμίου Αλεξάνδρα, συζ. Τιμολέοντα
- Κατέρη Ευαγγελία, συζ. Ιωάννη
- Λάσδα Ουρανία, συζ. Αντώνη
- Μπρακατσούλα Αγγελική, συζ. Λουκά
- Παπαποστόλου Βάγια, συζ. Λάμπρου
- Πάσχου Ασπασία, συζ. Γεωργίου

- Πυργιώτη Αννούλα, συζ. Μεγακλή
- Σδρόλια Αθηνά, συζ. Αλέξανδρου
- Σδρόλια Ελένη, συζ. Αποστόλου
- Σδρόλια Ελευθερία, συζ. Δημητρίου
- Σδρόλια Ευαγγελία, συζ. Αλέξανδρου
- Σδρόλια Ευαγγελία, συζ. Χρήστου
- Σδρόλια-Ντρέγκα Ευαγ., συζ. Δημητρίου
- Σκρούκη Ευαγγελία, συζ. Νίκου
- Σπάνια Βασιλική, συζ. Γεωργίου
- Τσιώκου Μαρία, συζ. Ματθέα
- Τσιώλα Αφροδίτη, συζ. Ευάγγελου
- Τέττα Φωτεινή, συζ. Αποστόλου
- Υφαντή Φωτεινή, συζ. Λάμπρου
- Φίνου Χρυσούλα, συζ. Θωμά

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Μισός αιώνας ζωής, πέρασε γρήγορα σαν νεράκι. Δε βαριέσαι! Το έπαθαν και άλλοι! Να το γιορτάσουμε με νταούλια, κλαρίνα και βιολιά, στην πλατεία του χωριού στις 16 Αυγούστου 2004. Πληροφορίες: Ζαχαρή Χρ. Λάμπρος, τηλ.: 2441039252.

Ονόματα γεννηθέντων

- Σοφία Κ. Γιαννακού
- Παντελής Τηλ. Βάλλας
- Περικλής Κ. Θέος
- Ευαγγελία Μ. Σδρόλια
- Χρήστος Κων. Καππασιώτης
- Παρασκευή Α. Τσιπρά
- Σοφία Αν. Σδρόλια
- Βασίλειος Δημ. Τζαβέλλας
- Αριστείδης Απ. Σδρόλιας
- Παναγιώτης Νικ. Αναστασάπουλος
- Ευαγγελία Σωτ. Βάλλα
- Παναγιώτης Λαμπ. Σιάτρας
- Πανδώρα Ντρέγκα
- Χαρίκλεια Αποστ. Γιαννακού
- Χρήστος Γεωργουλός
- Αριστείδης Κων. Κυριαζής
- Αναστασία Δημ. Θέου
- Γεώργιος Χρ. Τσιρώνης
- Εκάβη Νικολ. Μαυράκη
- Ευαγγελή Σ. Ντενίσση

- Σοφία Δημ. Γιδαράκου
- Αφροδίτη Γεωργ. Τσιπρά
- Δημήτριος Ηλ. Μανώλης
- Μαρία Α. Πέτρου
- Παρασκευή Απ. Παπαϊωάννου
- Κων/νος Δημ. Βούζας
- Αλέξανδρος Τιμ. Λιάκος
- Λάμπρος Χρ. Ζαχαρής
- Θεόδωρος Κων. Κωτούλας
- Αφροδίτη Τσιρώνη

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

- Παπαευθυμίου Σελούντου Άνα 30 €
- Χριστοδούλου Νικόλαος του Αποστόλου στη μνήμη του Βασιλείου Μαγγλή 50 €
- Ζήσης Θωμάς 15 €
- Θέος Νικόλαος του Βαΐου 100 €
- Αθανασίου Βαΐος 20 €
- Χάϊδος Βασίλειος 30 €
- Γηράσης Χρήστος 30 €
- Δήμος Κων/νος Αποστόλου 20 €
- Λάσδας Αντώνιος 20 €
- Βάλλας Δημήτρης 20 €
- Σπανού Λευκοθέα 50 €
- Χαράλαμπος Σπανός 30 €
- Σπανού Φανή 60 €
- Δήμος Ευάγγελος 20 €
- Τα παιδιά Χάρις & Αρχοντής Βασιλείου Παπαποστόλου, ενίσχυσαν το Σύλλογο μας με 150 €, στην μνήμη της μητέρας τους Παρασκευής Βασιλείου, καθώς επίσης και με 200 € την εκκλησία του Προφήτη Ηλία.
- Θέος Κωνσταντίνος 20 €
- Αθανάσιος Κωνσταντίνος 10 €
- Δημήτριος - Ευαγγελία Σδρόλια 20 €
- Η Λάσδα Νικολλέτα - Αποστολία του Γεωργίου, εις μνήμη του παππού και της γιαγιάς της, Αποστόλη & Ανδρονίκης Λάσδα 50 €
- Η Λάσδα Αργυρούλα του Γεωργίου, εις μνήμη του παππού και της γιαγιάς της, Αποστόλη & Ανδρονίκης Λάσδα 50 €
- Σαμαράς Θ. 500 €
- Μανώλης Υψηλάντης 50 €
- Γούκος Ηρακλής 15 €

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΒΟΛΟΥ

ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ

- Η Αικατερίνη Χριστοδούλου του Αριστείδη πρόσφερε στο Σύλλογο μας 55 €, ως ενίσχυση στο έργο του, στη μνήμη του συζύγου της Αριστείδη.
- Η Όλγα Μαυρομάτη του Δημητρίου πρόσφερε 100 €, στη μνήμη του γαμπρού της Γιάννη Κολοβού.
- Ο Κωνσταντίνος Μαυρομάτης πρόσφερε 50 €, στη μνήμη του γαμπρού του Γιάννη Κολοβού. Το Δ.Σ. τους ευχαριστεί θερμά για την προσφορά τους.
- Το Δ/κό Συμβούλιο πρόσφερε στη μνήμη του Γιάννη Κολοβού το ποσό των 50 €, αντί για στεφάνι στην Εξωτερική Ιεραποστολή του Συλλόγου των Τριών Ιεραρχών του Βόλου, ύστερα από επιθυμία της οικογένειας του.

ΓΕΝΝΗΣΗ

- Η Κωνσταντίνα Χαλάτση, δικηγόρος, κόρη του Νικήστρατου και της Ελένης Χαλάτση, σύζυγος Ελευθερίου Αηδονίδη οδοντοτιάτρου, γέννησε στις 4/6/2004 ένα υγιέστατο αγοράκι. Το Δ.Σ. εύχεται στους γονείς και στους οικείους τους να τους ζήσει και να το χαίρονται, όπως το επιθυμούν.

ΘΑΝΑΤΟΙ

- Έφυγε από κοντά μας στις 29/5/2004, ύστερα από ολιγόμηνη μάχη με την επάρατη νόσο, ο θεολόγος καθηγητής και τώως Γυμνα-

σίαρχης Γιάννης Κολοβός. Στην κηδεία του που έγινε στο Βόλο, από τον Ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου, παρέστησαν δύο μητροπολίτες, πολυάριθμοι ιερείς, πλήθος κόσμου και όλη η Καναλιώτικη παροικία της Μαγνησίας. Ήρεμος χαρακτήρας, αγαπητός και συγκαταβατικός στους μαθητές του, μελίχιος στο λόγο του και τη συμπεριφορά του, απόλυτα συνεργάσιμος με τους συναδέλφους του υπηρέτησε με διδασκαλικό πάθος επί τριανταπέντε χρόνια την παιδεία σε διάφορα σχολεία της επαρχίας, στην αρχή της σταδιοδρομίας του, και μετά σε σχολεία του Βόλου. Πιστεύοντας βαθιά στον παιδαγωγικό και μορφωτικό του ρόλο, αλλά και στην ηθοπλαστική δύναμη της χριστιανικής θρησκείας, προσπάθησε ως θεολόγος καθηγητής να ενσταλάξει στις καρδιές των μαθητών του την αγάπη προς την θρησκεία μας, τον χριστιανικό ανθρωπισμό και την χριστιανική αλληλεγγύη, πράγματα που βίωσε βαθιά ο ίδιος και τα ίδια ήθελε να περάσει και στις καρδιές του εκκλησιάσματος στα κυριακάτικα κυρήγματα του από τον άμβωνα των ναών του Βόλου και της περιοχής του. Εργάστηκε για πολλά χρόνια στη βιβλιοθήκη των «Τριών Ιεραρχών», στην οποία διετέλεσε πρόεδρος επί 22 χρόνια, και παράλληλα από το 1986 οργάνωσε την εξωτερική ιεραποστολή του Συλλόγου αυτού με τη συμπαράσταση της Μητρόπολης. Πολλές ιεραποστολές στην Αφρική και στην Ασία ενισχύθηκαν σημαντικά

από τις εισφορές του Συλλόγου και αρκετές εκκλησίες ανεγέρθηκαν με τον οβολό ευσεβών Βολιωτών. Στο Σύλλογο μας ήταν εκλεκτό μέλος και διετέλεσε επανειλημμένα πρόεδρος Γενικών Συνελεύσεων του Συλλόγου και πρόεδρος της Εξελεγκτικής Επιτροπής. Ήταν μέλος της συγγραφικής ομάδας του πρώτου βιβλίου του Συλλόγου μας «Κανάλια Καρδίτσης» και συνέγραψε το κεφάλαιο «Θρησκευτική και Πνευματική ζωή του χωριού μας». Στα δύσκολα χρόνια του εμφυλίου πολέμου και ως φοιτητής της Θεολογικής Σχολής ίδρυσε στο χωριό μας τη χριστιανική βιβλιοθήκη, η οποία πρόσφερε εξαιρετική υπηρεσία στα παιδιά, στους έφηβους, αλλά και στους γονείς των μαθητών. Ως καθηγητής στα αγόρια και μαζί με την μετέπειτα σύζυγο του Σοφία, ως καθηγήτρια στα κορίτσια, εργάστηκε για πολλά χρόνια στο χωριό μας μέχρι το διορισμό του στη Μέση Εκπαίδευση. Δημιούργησε εξαιρετική οικογένεια με δύο παιδιά, το δάσκαλο Δημήτρη, που τόσο πρόωρα και αδόκητα έφυγε από τη ζωή και την Κατερίνα, λαμπρή φιλόλογο, υποδειγματικού χαρακτήρα. Το Δ.Σ. εκφράζει και από τη θέση αυτή τη βαθιά θλίψη προς την οικογένεια του και της εύχεται με χριστιανική καρτερία να αντιμετωπίσει την απώλεια του.

- Καθυστερημένα έφθασε στο Δ.Σ. του Συλλόγου μας η δυσάρεστη είδηση του θανάτου του μέλους του Συλλόγου μας Νικολάου Αθα-

νασίου Γατή, στις 16/6/2004, η οποία και μας συγκλόνισε κυριολεκτικά, τόσο εμάς, όσο και ολόκληρη την Καναλιώτικη παροικία του Βόλου. Ένας νέος άνθρωπος, στην ακμή της σταδιοδρομίας του, με πολλές υποχρεώσεις προς την οικογένεια του, έφυγε τόσο σκληρά και αδόκητα από τη ζωή. Η κηδεία του έγινε στα Κανάλια. Το Δ.Σ. εκφράζει τα ειλικρινή του συλλυπητήρια προς τους οικείους του.

• Η μητέρα του Κωνσταντίνου Κατέρη και Αλέκου Χριστοδούλου, μελών του Συλλόγου μας, καθώς και του γιατρού Δημήτρη Χριστοδούλου, η οποία ζούσε τα τελευταία χρόνια κοντά μας, εδώ στο Βόλο, η Σταυρούλα Χριστοδούλου του Φαίδωνα, εγκατέλειψε τη ζωή αυτή στις 17/6/2004 ύστερα από ολιγόχρονη ασθένεια. Η κηδεία της έγινε στα Κανάλια. Το Δ.Σ. εκφράζει τα θερμά συλλυπητήρια του στους οικείους της.

ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΪ ΛΙΑ

- Προκειμένου ο Σύλλογος του Βόλου να εκδώσει ένα βιβλίο σχετικό με το «100χρονα του ΑΪ Λιά μας», παρακαλούνται όσοι διαθέτουν παλιές φωτογραφίες του ΑΪ Λιά ή αναμνηστικές τους φωτογραφίες που έβγαλαν στον ΑΪ Λιά, να επικοινωνήσουν με τους υπεύθυνους στο Βόλο, Κ. Μαυρομάτη (τηλ. 24210 46253) ή Γ. Γιωτόπουλο (τηλ. 24210 43994), προκειμένου να καταχωρηθούν και αυτές στο νέο αυτό βιβλίο.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ**ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ****ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ**

Καλούνται οι γεννηθέντες του έτους 1934, να παραρευθούν σε εκδήλωση στις 21 Αυγούστου 2004 στο χωριό μας "ΚΑΝΑΛΙΑ - ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ" προκειμένου να γιορτάσουν τα εβδομηκοστά γενέθλια τους.

Οι ενδιαφερόμενοι παρακαλούνται να δηλώσουν συμμετοχή στην οργανωτική επιτροπή η οποία αποτελείται από τους κατωτέρω:

1. Αναστασίου Δημήτριος, Τηλ. 24410-20834
2. Δήμου Τριαντάφυλλος, Τηλ. 2310-813007 Γραφ. 2310-817000
3. Παπανικολάου Ιωάννης, Τηλ. 2410-256429

Γεννηθέντα Αγόρια Καναλιωτών το έτος 1934

- Αλεξόπουλος Ευριπίδης του Ιωάννη
- Αναστασίου Δημήτριος του Θωμά
- Αναστασίου Κων/νος του Αγαθοκλή
- Αναστασίου Λάμπρος του Αγαθοκλή
- Γαλανάκης Λάμπρος του Κων/νου
- Γιαταγάνας Βασίλειος του Ευαγγέλου
- Γιδαράκος Κων/νος του Χαριλάου
- Δήμου Τριαντάφυλλος του Λουκά
- Ζήσης Ζήσης του Ευαγγέλου
- Ζήσης Λάμπρος του Ευαγγέλου
- Ζούμπος Κλέαρχος του Αγαμέμνωνα
- Κατέρης Θεόδωρος του Σπυριδώνα
- Κατέρης Παναγιώτης του Κων/νου
- Κατέρης Δημήτριος του Κίμωνα
- Κατέρης Νικόλαος του Χαριλάου
- Καραλής Βασίλειος του Αντωνίου
- Κασσινάς Ευάγγελος του Χρήστου
- Κατέρης Θρασύβουλος του Ιωάννου
- Κάπουλας Πάρης του Νικολάου
- Κάπουλας Παναγιώτης του Ευαγγέλου
- Λαγός Χαρίλαος του Κων/νου
- Λαγός Αστέριος του Δημοσθένη
- Μανώλης Απόστολος του Δημητρίου
- Μπάλιος Γεώργιος του Γρηγορίου
- Μανώλης Δημοσθένης του Βαίου
- Μερισιώτης Δημήτριος του Παναγιώτη
- Μιχάλης Βαίος του Αγαθοκλή
- Μπρακατσούλας Αθανάσιος του Κων/νου
- Παπανικολάου Ιωάννης του Ηλία
- Παπαϊωάννου Λάμπρος του Χρήστου
- Παπαϊωάννου Σωκράτης του Ιωάννου
- Παπαδημητρίου Κων/νος του Κων/νου
- Σιάφης Λάμπρος του Χρήστου
- Σακκάς Γεώργιος του Αποστόλου
- Σδρόλιας Βασίλειος του Λάμπρου
- Σδρόλιας Βασίλειος του Αριστείδη
- Σδρόλιας Θωμάς του Βαίου
- Τσιρώνης Άρης του Ευαγγέλου
- Τέττας Αναστάσιος του Χρυσοστόμου
- Τέσσας Ματθαίος του Σπυριδώνα
- Τσιούμας Φώτιος του Θωμά
- Υφαντής Λάμπρος του Αθανασίου
- Φίνος Ευάγγελος του Κων/νου

Γεννηθέντα Κορίτσια Καναλιωτών το έτος 1934

- Αθανασίου Ισαβέλλα του Αθανασίου
- Γιωτοπούλου Καλλιθέα του Δημητρίου
- Γιδαράκου Ξάνθη του Θωμά
- Γαπή Βερόνης του Αποστόλου
- Γιολδάση Παρασκευή του Ιωάννη
- Γαλανάκη Αναστασία του Λάμπρου
- Δήμου Ελένη του Αλεξάνδρου
- Δήμου Ζωή του Αποστόλου
- Ζήση Φωτεινή του Νικολάου
- Θεού Αγορίτσα του Δημητρίου
- Κατέρη Άρτεμις του Δημητρίου
- Κωτούλα Αναστασία του Μιλτιάδη
- Κρίκου Αγορίτσα του Ηλία
- Κωσταβάρα Φωτεινή του Ιωάννου
- Λάσδα Μαργαρίτα του Βασιλείου
- Λάσδα Κλαίρη του Λάμπρου
- Ντούσια Βασιλική του Αθανασίου

- Οικονόμου Βασιλική του Ανίκητου
- Πάσχου Αγαθούλα του Αλεξάνδρου
- Πάσχου Ελένη του Χριστόφορου
- Πέτρου Ελένη του Νικολάου
- Πυργιώτη Αντιγόνη του Λάμπρου
- Πυργιώτη Κατίνα του Βασιλείου
- Σακκά Γαρουφαλιά του Βασιλείου
- Σδρόλια Ελευθερία του Αστεριάδη
- Σδρόλια Αγορίτσα του Βασιλείου
- Στασινού Αγορίτσα του Χρήστου
- Σδρόλια Ευαγγελία του Θωμά

Ο ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

Δέκα χρόνια πολεμούσαν στην Τροία οι Έλληνες. Σκοτώθηκε το πιο αντρεωμένο παλικάρι των Ελλήνων, ο Αχιλλέας και της Τροίας δεν έπεφτε. Οι Έλληνες ρώτησαν το μάντη Κάλχα και αυτός τους αποκρίθηκε:

- Δε θα πέση το κάστρο, αν δε φέρετε το παιδί του Αχιλλέα και το Φιλοκλήτη, που έχει τα βέλη του Ηρακλή.

Αμέσως ο Οδυσσεύς και ο Διομήδης πήγαν κι έφεραν το Νεοπτόλεμο. Μα δύσκολο, πολύ δύσκολο να φέρουν και το Φιλοκλήτη.

Γιατί οι Έλληνες είχαν φερθή πολύ άσχημα στον ήρωα τον καιρό, που πήγαιναν στην Τροία.

Τα ελληνικά καράβια, για να πάρουν νερό, άραξαν σε κάποιο νησί κι ο Φιλοκλήτης βγήκε έξω να κυνηγήσει.

Εκεί ένα φίδι φαρμακερό τον δάγκωσε στο πόδι.

Τον πήραν οι σύντροφοι του και τον έβαλαν στο καράβι. Μα η πληγή τον πονούσε τόσο πολύ, που δεν έπαυε να βογγά μέρα και νύχτα. Και το πιο χειρότερο, η πληγή του έβγαζε τόσο άσχημη μυρωδιά, που κανείς δεν μπορούσε να τον πλησιάσει. Αποφάσισαν τότε να τον βγάλουν από το καράβι και να τον αφήσουν σε καμιά ακρογιαλιά.

Αλλά ποιός θα τολμούσε να κάμη τέτοιο πράμα; Ποιός άλλος από τον τετραπέρατο τον Οδυσσεύα;

Ο βασιλιάς της Ιθάκης περίμενε την ώρα, που ο Φιλοκλήτης, αποκαμωμένος από τους πόνους κοιμόταν βαθιά. Τον έβαλε σιγά σε μία βάρκα και τον έβγαλε στη Λήμνο. Του άφησαν κάμποσα ρούχα, ξύλα για ν' ανάψη φωτιά, τα όπλα του και λίγες τροφές. Έπειτα γύρισαν πάλι στο στόλο.

Η Λήμνος ήταν τότε παντέρμη. Άνθρωποι δεν κατοικούσαν και στα ξερά βουνά της δε φύτρωνε παρά λίγο χορτάρι και κάπου κάπου κανένα χαμόκλαδο.

Ο Φιλοκλήτης, άμα ξύπνησε και είδε τη θέση του, πήγε να τρελαθή από το κακό του. Αλλά με τον καιρό συνήθισε· κοιμόταν σε μια σπηλιά κι έτρωγε αγριοπούλια, που κυνηγούσε με τα βέλη του.

Μα η πληγή του ήταν αγιάτρευτη και κανένα βοτάνι δε βρισκόταν να του μαλακώσει τους πόνους. Ημέρα με την ημέρα σάπιζε το πόδι του κι όσο πήγαινε, πιο δύσκολα περπατούσε. Ποιός από τους Έλληνες θα τολμούσε να βγή τώρα στη Λήμνο και να πή στο Φιλοκλήτη να πάη να πολεμήσει μαζί τους, έπειτα από την πρώτη τους αδιαντροπιά; αποφάσισαν πάλι να στείλουν τον Οδυσσεύα.

Ο βασιλιάς της Ιθάκης πρόθυμα δέχτηκε. Πήρε μαζί του το Νεοπτόλεμο, μπήκε στο καράβι και δεν άργησε ν' αράξει στην ακρογιαλιά της Λήμνου.

- Εσύ να τραβήξεις μπροστά, είτε στον γιό του Αχιλλέα, κι εγώ θα έρθω από πίσω. Να πάς σε κείνη τη σπηλιά.

Ο Νεοπτόλεμος τράβηξε και μπήκε στη σπηλιά μα πάλι ξαναγύρισε.

- Δεν είναι μέσα; τον ρώτησε ο Οδυσσεύς, κρυμμένος πίσω από μια πέτρα.

- Δεν είναι, απάντησε ο Νεοπτόλεμος. Μόνο ένα κρεβάτι στρωμένο με ξερά φύλλα φανερώνει, πως κάποιος κοιμήθηκε εκεί τη νύχτα.

- Δεν ήταν τίποτ' άλλο;

- Ένα ξύλινο ποτήρι και κάμποσα ξερά φύλλα, από κείνα που βάζουν στις πληγές.

- Εδώ λοιπόν βρίσκεται! Ά! νάτος έρχεται, είτε ο Οδυσσεύς. Πρόσεξε να κάμης όπως σου είπα· και στριμώχτηκε πάλι πίσω από την πέτρα.

Γυρίζει τότε ο Νεοπτόλεμος να πάη στη σπηλιά και βλέπει τον ήρωα ντυμένο με κουρέλια. Το πρόσωπο του ήταν καταζαρωμένο από τους δυνατούς πόνους, τα γένια του άγρια και μπερδεμένα και πιό άγρια τα μαλλιά του. Σάστισε ο Φιλοκλήτης, άμα είδε άνθρωπο με ρούχα ελληνικά.

- Ποιός είσαι, καλό μου παληκάρι; ρώτησε με καλοσύνη το Νεοπτόλεμο.

- Έλληνας είμαι, αποκρίθηκε εκείνος.

- Ω, τι γλυκιά φωνή! Πόσον καιρό είχα να την ακούσω! Και τίνος είσαι;

- Είμαι ο γιός του Αχιλλέα, ο Νεοπτόλεμος.

- Πώς βρέθηκες εδώ; μην τάχα πας, για να βοηθήσεις τους Έλληνες να πάρουν την Τροία;

- Όχι! Έρχομαι από την Τροία και γυρίζω στην πατρίδα μου.

- Γιατί; ρώτησε με περιέργεια ο Φιλοκλήτης. Την πήραν την Τροία; έρχονται και τ' άλλα καράβια;

- Τίποτε δεν ξέρω. Έχω πολύν καιρό που έφυγα. Μάλωσα με τους Έλληνες και πιο πολύ με τον πανούργο τον Οδυσσεύα. Ακούς να μην θέλη να μου δώση τα όπλα του πατέρα μου! Πρόσθεσε με θυμό.

- Τον άθλιο! Φώναξε οργισμένος κι ο Φιλοκλήτης· πολύ θα σε παρακαλέσω, καλό μου παληκάρι, να με πάρης και μένα στο καράβι και να με ξαναφέρης στην πατρίδα μου.

- Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, είτε ο Νεοπτόλεμος, αλλά ποιός είσαι;

- Είμαι ο Φιλοκλήτης.

- Ο Φιλοκλήτης! Κάνει ο Νεοπτόλεμος, σα να μη τον ήξερε. Με πιο μεγάλη μου χαρά τώρα θα σε πάρω στο καράβι μου, μα θα σου ζητήσω κάποια χάρη.

- Τι θέλεις; ρώτησε ο Φιλοκλήτης.

- Άκουσα, πως έχεις το τόξο και τα βέλη του Ηρακλή. Έχω μεγάλη επιθυμία να τα ιδώ. Δώσε μου τα και συ ετοιμάσου να φύγω.

Χωρίς να βάλη κακό στο νού του ο Φιλοκλήτης, έδωσε το τόξο και τα βέλη στο Νεοπτόλεμο. Έπειτα χαρούμενος, πως θα γυρίσει στην πατρίδα του, πήγε να ετοιμαστή.

- Εμπρός, πάμε, παιδί μου, είτε βγαίνοντας σε λίγο από τη σπηλιά, έτοιμος για ταξίδι.

Ο Νεοπτόλεμος συγκινήθηκε από την τόση εμπιστοσύνη, που του έδειχνε ο Φιλοκλήτης.

- Θα ήθελες να πάμε μαζί στην Τροία; τον ρωτά.

- Ποτέ! Φωνάζει άγρια και αποφασιστικά ο Φιλοκλήτης.

- Μα ξέρεις, πως μόνο με το τόξο και τα βέλη του θα παρθή. Θ' αποκτήσης δόξα αθάνατη.

- Δε θέλω τέτοια δόξα, φώναξε πάλι ο Φιλοκλήτης.

- Μα εγώ πρέπει να γυρίσω πάλι εκεί, λέει ο Νεοπτόλεμος.

- Έτσι λοιπόν! Με γέλασες, για να μου πάρης τα βέλη; λέει πικραμένος ο Φιλοκλήτης. Κρίμα σε σένα. Ο Αχιλλέας ποτέ δε θα έκανε έτσι! Ντράπηκε ο Νεοπτόλεμος, όταν άκουσε τα λόγια του Φιλοκλήτη και του λέει:

- Να, πάρε πίσω τα βέλη σου. Δε θέλω με τη

βία να σε αναγκάσω να πάμε στην Τροία. Ψεύτης εγώ ποτέ δε θα γίνω.

Θα τον αναγκάσω εγώ. Φωνάζει ο Οδυσσεύς. Και πετιέται πίσω από την πέτρα.

- Άθλιο! βγάζει μια φωνή ο Φιλοκλήτης. Κι αμέσως βάζει στη χορδή του τόξου ένα φαρμακωμένο βέλος.

Εκείνη τη στιγμή ένα σύννεφο αστραφερό έσκασε ανάμεσα τους και φανερώνεται ο Ηρακλής.

- Μη, φίλοι μου! Φωνάζει δυνατά. Πρέπει να ξέρετε, πώς με τις φιλονικίες σας φέρνετε μεγάλη καταστροφή στην πατρίδα σας. Είναι θέλημα των θεών, Φιλοκλήτη, να πάς στην Τροία και πρέπει να πάς! Συλλογίσου πόσα και πόσα τράβηξα εγώ, για να αποκτήσω την αθανασία. Τα βέλη μου δεν πρέπει να χύσουν αδελφικό αίμα, μα το αίμα εκείνου, που έδωσε την αφορμή να γίνη ο τρομερός αυτός πόλεμος. Θα σου γιατρέψη την πληγή ο Ξακουσμένος γιατρός, ο Ποδαλείριος· θα νικήσης τους Τρωαδίτες και θα γυρίσης στην πατρίδα δοξασμένος και φορτωμένος με πλούσια λάφυρα.

Ο Φιλοκλήτης άκουσε το θέλημα των θεών. Σήκωσε τα χέρια του κι έκαμε την προσευχή του. Ύστερα είπε στον Οδυσσεύα και στο Νεοπτόλεμο.

- Εμπρός! Πάμε στο καράβι. Καιρός να πάρουμε την Τροία!

Το ανωτέρο κεφάλαιο "Ο Φιλοκλήτης" που δημοσιεύεται είναι αντίγραφο από το αναγνωστικό βιβλίο της Ε' τάξεως Δημοτικού Σχολείου του έτους 1947 και είναι αφιερωμένο από την οργανωτική επιτροπή στους αγαπητούς συγγραμμάτιους τους γεννηθέντες το έτος 1934.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Την Κυριακή 30/05/2004 ευλαβικά και ταπεινά στο χωριό μας, γιορτάστηκαν τα 100 χρόνια, από το κτίσιμο του Ιερού Ναού μας ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ.

Ακούστηκαν αρκετά για τον ΠΡΟΦΗΤΗ ΗΛΙΑ, την ιστορία του Ναού καθώς και αναμνήσεις ωραίες. Η πρωτοβουλία ανήκει στον άξιο σύλλογο των Καναλιωτών του Βόλου.

Στην ίδια εκδήλωση, ο ανωτέρω σύλλογος ευγενικά τίμησε την ταπεινότητη μου προσφέροντας μου αναμνηστική πλακέτα.

Με τη σειρά μου και μέσω της εφημερίδας «ΤΑ ΚΑΝΑΛΙΑ» θέλω να εκφράσω στο σύλλογο Βόλου και στους παρευρεθέντες στην εκδήλωση τις ευχαριστίες μου για την τιμή που μου έγινε.

Η τιμή αυτή για μένα ήταν ιδιαίτερα συγκινητική.

Εύχομαι ο Πρφήτης Ηλίας να τους έχει υπό την προστασία του.

Αιδ. Θωμάς Βασ. Βούζας, Ιερέας
με απεριόρηστην Αγάπη
Ευχαριστώ!

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

- Μανώλη Κωνσταντία του Λάμπρου 10 €
- Σδρόλιας Χρίστος του Κων/νου 10 €
- Σδρόλιας Χρίστος του Νικολάου 10 €
- Κουτή Μαρία του Καλλίστρατου 10 €
- Ντρέγκας Νικόλαος του Ηρακλή 10 €
- Θεμελής Απόστολος του Χρήστου 10 €
- Σδρόλια - Μπάσκου Γεωργία 10 €
- Χριστοδούλου Αικατερίνη Αριστείδη 10 €

«Συνεστίαση και τιμητική εκδήλωση για το Μέλτα Αναστασίου (Πώλια)»

Το Δ.κό Συμβούλιο του Συλλόγου Βόλου, που ανέλαβε στις 2 Φεβρουαρίου 2004, άρχισε την υλοποίηση του προγράμματος του, όπως αυτό δημοσιεύτηκε στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας.

Έτσι στις 25.4.2004, ημέρα Κυριακή, πραγματοποιήθηκε στο κέντρο NOB της πόλης μας η συνεστίαση των μελών του Συλλόγου και η τιμητική εκδήλωση για τον γηραιότερο και καλύτερο τεχνίτη του χωριού μας, κτίστη, ξυλουργό, σοφατζή, αλλά και γενικότερα γνώστη και εκτελεστή κάθε άλλης τεχνικής εργασίας κ. Μιλτιάδη Αναστασίου, ενενήντα χρονών σήμερα, ακμαίο, δραστήριο και πολύτιμο τεχνίτη για το χωριό μας και για την πείρα του και για την επιδεξιότητα του.

Και τα δύο σκέλη της εκδήλωσης είχαν πάρα πολύ μεγάλη επιτυχία. Η συμμετοχή των μελών του Συλλόγου ήταν αρκετά ικανοποιητική. Στην επιτυχία της συνεστίασης συνετέλεσε εκτός από την καθαρή και νόστιμη κουζίνα, όπως πάντα, του κέντρου, για την οποία τόσο φροντίζει η κ. Κατερίνα Ντρέγκα, η εξαμελής ορχήστρα του μουσικού τμήματος της Αστυνομίας Αθηνών, την οποία φρόντισε να μας φέρει ο συγχωριανός μας αστυνομικός και μέλος της ορχήστρας Παπανικολάου Σωτήριος του Αποστόλου.

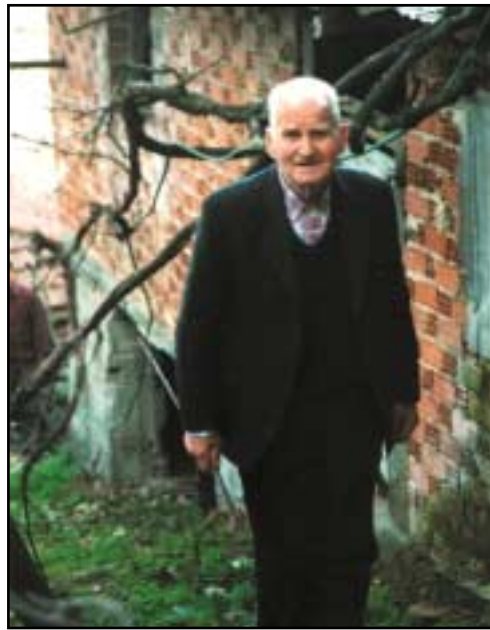
Στην εκδήλωση παραβρέθηκε και ο τιμώμενος Μιλτιάδης Αναστασίου με τη σύζυγο του Βασιλική (Κούλα), οι οποίοι ήρθαν με ταξί από το χωριό, για να παραστούν και προσωπικά στην τιμητική αυτή εκδήλωση.

Καταρχήν ο πρόεδρος του Συλλόγου κ. Κωνσταντίνος Μαυρομάτης, ευχαρίστησε για την ανταπόκριση τους όλους τους παρευρισκόμενους, ευχόμενος χρόνια πολλά για τις γιορτές του Πάσχα. Ευχαρίστησε επίσης τον κ. Σωτήριο Παπανικολάου για την φροντίδα, για τις ενέργειες του να πλαισιώσει τη συνεστίαση μας η εξαμελής ορχήστρα, καθώς και τα μέλη της και τους προϊσταμένους τους που έδωσαν την άδεια να παρευρεθούν και να παίξουν δωρεάν για το Σύλλογο μας.

Στη συνέχεια το λόγο έλαβε ο κ. Γεώργιος Γιωτόπουλος, προκειμένου να παρουσιάσει τον κ. Μιλτιάδη Αναστασίου στους προσκεκλημένους. Αναφέρθηκε στο γεγονός ότι προέρχεται από πολυμελή αγροτική οικογένεια εννέα αδελφών, στους δασκάλους του στο Δημοτικό Σχολείο, την ιδιαίτερη κλίση του προς την επιπλοποιία, που εκδηλώθηκε από την ηλικία των 14 ετών, όταν εγκατέλειψε από τους πρώτους κιόλας μήνες την εργασία του σ' ένα μύλο στο Βόλο και πήγε μαθητευόμενος σ' ένα επιπλοποιείο του Αντωνόπουλου στην Καρδίτσα. Εκεί κάποια Κυριακή έφτιαξε μόνος του ένα εργαλείο που ανοίγει λούκια στο ξύλο, που όταν το είδε το αφεντικό του, φοβήθηκε μήπως ανοίξει δικό του μαγαζί και του πάρει την δουλειά, και τον έδιωξε, με το αιτιολογικό ότι δεν υπήρχε δουλειά.

Από εκεί έρχεται μόνιμα στο χωριό κι αρχίζει να εργάζεται συνεχώς στα ξύλινα μέρη του σπιτιού και τα έπιπλα. Εργάζεται ακόμη με τους Πιστρικάιους, το μαστρο-Ντούλα, τον οποίο αναγνωρίζει ως τον καλύτερο μάστορα του χωριού, το μαστρο-Φώτη, τον Μίλιο, το Γιώτα και το Θανάση Πιστρικά.

Επιδίδεται σ' όλες τις οικοδομικές και ξυλουργικές εργασίες, δουλεύει την πέτρα ως δομικό υλικό τα πρώτα χρόνια και χτίζει μόνος του ή και με τη βοήθεια του Γιώτα Πιστρικά τέσσερα σπίτια δικά του, από τα οποία πωλεί τα τρία και κρατά για την οικογένεια του το τελευταίο κοντά στο Βακούφ'κο. Όπως λέγει και ο ίδιος

δεν υπάρχει σπίτι στο χωριό που να μην έχει εργαστεί, έστω και για μερεμέτια.

Μετά αναφέρθηκε στην εθνική δράση με τη συμμετοχή του στο Αλβανικό Μέτωπο από την πρώτη ημέρα της επιστράτευσης μέχρι την κατάρρευση του μετώπου και την είσοδο των Γερμανών στην Ελλάδα. Τρεις φορές κινδύνεψε να χάσει την ζωή του και σώθηκε σαν από θαύμα.

Τέλος αναφέρθηκε στη συμμετοχή του στη θεατρική ομάδα ως νέος, που ίδρυσε ο Χρίστος Παπαποστόλου και ο Ευάγγελος Μπέκος προπολεμικά στο χωριό, η οποία ανέβασε πρωτοποριακά έργα όχι μόνο στο χωριό, αλλά και στην Καρδίτσα, καθώς και τη συμμετοχή του στον αθλητισμό σ' όλα τα αγωνίσματα με πολύ καλές επιδόσεις και κάμποσα μετάλλια στις ρίψεις, στους δρόμους, στα άλματα και προ πάντων στη σκοποβολή.

Ο κ. Γιωτόπουλος έκλεισε την ομιλία του με την αναφορά στην οικογενειακή κατάσταση του Μέλτα. Αμέσως δε συγκινημένος πήρε το λόγο ο ίδιος και ευχήθηκε χρόνια πολλά σε όλους ευχαρίστησε το Δ/κό Συμβούλιο για την τιμή που του έκανε και όλους τους παρευρισκόμενους για τη συμμετοχή τους στην εκδήλωση αυτή και την εκτίμησή τους στο πρόσωπο του. Σύντομο χαιρετισμό και ευχαριστίες απηύθυνε και η σύζυγος του Κούλα, η οποία τόνισε ιδιαίτερα ότι στα πενήντα χρόνια της συμβίωσής τους «δεν άλλαξαν την παραμικρή κακιά κουβέντα» και στάθηκε συνेतός σύζυγος και πατέρας στην ίδια και στα δύο παιδιά τους, τον Κώστα και την Ευαγγελία.

Αμέσως μετά του απονεμήθηκε η τιμητική πλακέτα του Συλλόγου η οποία έγραφε:

ΤΟ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ
«ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ ΕΝ ΒΟΛΩ
ΚΑΝΑΛΙΩΤΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ»
ΑΠΟΝΕΜΕΙ
ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΛΑΚΕΤΑ ΣΤΟΝ ΣΥΓΧΩΡΙΑΝΟ
ΜΑΣ ΕΚΛΕΚΤΟ
ΚΑΙ ΕΝΤΙΜΟ ΜΑΣΤΟΡΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΤΗ
ΜΙΛΤΙΑΔΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ
ΠΟΥ ΕΡΓΑΣΤΗΚΕ ΟΛΟΚΛΗΡΗ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ
ΓΙΑ ΝΑ ΚΤΙΣΕΙ, ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ
ΕΥΠΡΕΠΙΣΕΙ ΑΡΚΕΤΑ ΣΠΙΤΙΑ
ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΑΣ.
Βόλος, 25 Απριλίου 2004,
Κυριακή των Μυροφόρων.

Στη συνέχεια ο Μέλτας έσυρε το χορό μαζί με τα μέλη του Δ/κού Συμβουλίου και τους προέδρους και τα μέλη των εώς τώρα Δ/κών Συμβουλίων που παραβρέθηκαν στην εκδήλωση.

«Η ομορφιά της καθημερινότητας»

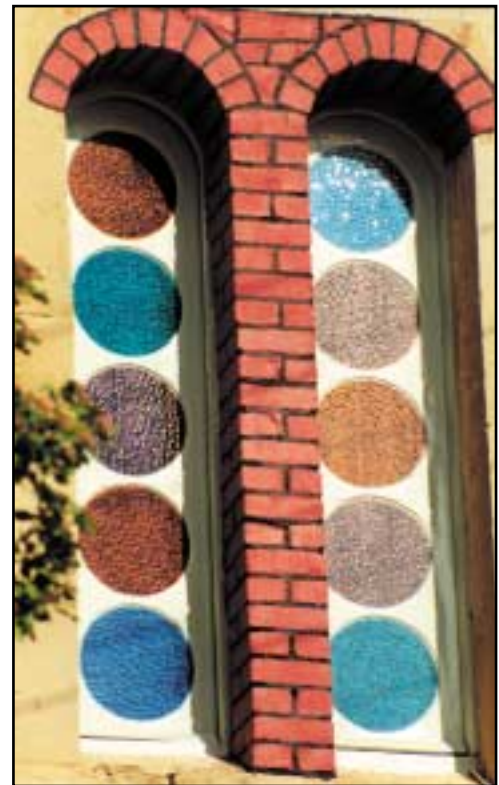
Μέσα από αυτή τη στήλη, θα προσπαθήσουμε να σας παρουσιάσουμε απλές, λιτές, καθημερινές ομορφιές του χωριού.

Υπάρχουν γύρο μας χωρίς να προκαλούν, σχεδόν ανεπαίσθητες, τις προσπερνούμε χωρίς δεύτερη ματιά.

Ομορφιές ασήμαντες χαμένες στην καθημερινότητα, υποτιμημένες.

Παρά την ασημαντότητα τους όμως, δεν παύουν να είναι ομορφιές, είτε πρόκειται για δημιουργήματα της φύσης, είτε της ανθρώπινης καλλιτεχνίας.

Ένα αρμολογημένο πέτρινο πεζούλι, μια φρεσκοβαμμένη ανθισμένη γλάστρα, μια περίτεχνα απλωμένη κληματαριά, μαρτυρούν μεράκι, φανερώνουν γούστο. Καλαισθησία, ικανότητα για δημιουργία. Ακόμη και τα πιο συνήθη έργα της φύσης, δεν πρέπει να παραβλέπουμε και να υποτιμούμε. Ένα λυγερόκορμο κυπαρίσσι στον Άη Λια, μια ανθισμένη κουτσπιά στη Βρωμόβρυση, μια πολύχρωμη πεταλούδα στο Αγίασμα. Εικόνες που ομορφαινούν την καθημερινότητα, λεπτομέρειες που ευπρεπίζουν τον τόπο μας.

«Αγαστή ποικιλοχρωμία»

Να μια αξιοθαύμαστη λεπτομέρεια στο όλο οικοδόμημα, στον Ιερό Ναό Κοιμήσεως της Θεοτόκου.

Ένα πολύχρωμο παράθυρο. Αφήνεσαι να ταξιδέψεις σε ολόγεμα, κατακόκκινα Αυγουστιάτικα φεγγάρια, σε ειδυλλιακά πορφύρα ηλιοβασιλέματα.

Πλουμιστή εξωτερική εμφάνιση αλλά και ξεχωριστή, εντυπωσιακή εσωτερική φωτεινότητα.

«Φωτογραφίζοντας τον τόπο μας»

Βουκολική εικόνα απέριπτης ομορφιάς, σε παραπέμπει σε παλιά, παραμυθένια χρόνια.

Όταν ο άνθρωπος αντιμετωπίζει τη φύση με σεβασμό, αυτή μεγαλουργεί και του το

ανταποδίδει.

Στιγμιότυπα σαν και αυτό στις Καναλιώτικες βουνοπλαγιές μας κάνουν να ερωτευτούμε εντονότερα τον τόπο μας, το χωριό μας, τα κανάλια μας.

ΛΙΘΟΧΤΙΣΤΑ

Σπίτια κλειστά που ερήμωσαν κι απόμειναν μονάχα
Απολειψάδια μιας ζωής στου χρόνου τον τροχό
Κεντήματα λιθόχτιστα μαστορικά λιθάνθη
Καθένα ξέχωρη ομορφιά έχει όπως τα θωρώ.

Τέχνη και μόχος να στηθούν τα σκαλιστά αγκωνάρια
Πάνω στην αφιλόξενη την κόχη του γκρεμού
Κάστρα γερά που τα χτίσαν ανθρώπινα γεράκια
Κλέβουν το μάτι και κρατούν κάθε περαστικού.

Με πόσο κόπο οι μάστοροι σμίλεψαν κάθε πέτρα
Την έκοψαν την κέντησαν στην ακρανή γωνιά
Την έλουσαν στον ιδρώτα κι έπλεξαν πέτρα - πέτρα
Διπλόφαρδα και τριπάτα σπίτια ξερολιθιά.

Κλειστά κι ακαλημέριστα μένουν τα παραθύρια
Βουβά στο χρόνο στέκονται έρημα κι ορφανά
Τα σπίτια τα λιθόχτιστα της ψηλωιάς στολιδία
Προσμένουν με υπομονή του Κύρη τη μιλιά.

της Αριστοτέλης Χρίστου Βλαχογιάννη

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΧΑΡΕΣ

Αν γυρίσουμε πίσω μας θα δούμε
ανθρώπους πεινασμένους δυστυχούμε
κι όμως εμείς μπροστά τραβούμε μόνο
και παραβλέπουμε τον άνθρωπο τον πόνο.

Τόσες χάρες υπάρχουνε τριγύρω
μα δεν απλώνουμε το χέρι να τις πιάσουμε
και κυνηγούμε άλλες χάρες
που ίσως δεν μπορούμε να τις φτάσουμε.

Άνοιξε διάπλατα τις πύλες της ψυχής
ας πουν τα χείλη έναν ύμνο προσευχής
Πίστεψε, δέξου το Θεό και την δημιουργία
και τότε μόνο θα βρείς ευτυχία.

Κι έτσι ο άνθρωπος στη ζωή του τρέχει
και δεν κοιπάει τις χαρές που τώρα έχει
Δεν ρίχνει βλέμμα στο Θεό, δεν τον ευχαριστεί
κι ένα ξέρει ο άνθρωπος μονάχα να ζητεί.

Θέλει λεφτά και όνομα
το όνειρο του είναι μόνο τούτο
και δεν φροντίζει της ψυχής τον ακριβό τον πλούτο.

της Καίτη Μανούσου - Δημητρακάκη